

*Dua
Ufku*

M. Fethullah Gülen

Dua Ufku

M. Fethullah Gülen

Dua Ufku

M. Fethullah Gülen

Dua Ufku

Copyright © Nil Yayınları, 2011

Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'ne aittir. Eserde yer alan metin ve resimlerin, Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

ISBN
978-975-315-157-3

Yayın Numarası
212

Çağlayan A. Ş.
TS EN ISO 9001:2000
Ser No: 300-01
Sarıncı Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir / İZMİR
Tel: (0232) 252 22 85
Ocak 2011

Genel Dağıtım
Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31
Tek-Er İş Merkezi Mahmutbey/İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Nil Yayınları
Bulgurlu Mahallesi Bağcılar Caddesi No:1
Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78
www.nil.com.tr

İÇİNDEKİLER

<i>Takdim</i>	7
<i>Dua</i>	13
<i>Yâ Rab</i>	26
<i>Bir Yakarış</i>	33
<i>Benim Rabb'im</i>	44
<i>Dua Zamanı</i>	47
<i>Ben Geldim</i>	64
<i>Arz-ı Hâl</i>	69
<i>Her Şey Sen'den</i>	85
<i>Sen Fâil-i Muhtarsın</i>	89
<i>Her Yerde Cemâlin</i>	100
<i>Seyyah Üzerine</i>	103
<i>Füsunlu Işık</i>	106
<i>Aç Kapını</i>	109
<i>Dua</i>	112
<i>Münâcât Yerine</i>	113
<i>Münâcât</i>	130
<i>Bir Işık Sun</i>	132
<i>Gönlümüzü Âbâd Et</i>	134

TAKDİM

İsteklerimizin hadd ü hesabı yok.. arzularımız dağlar cesametinde.. hayallerimiz, geliştiği zeminin kazandırdığı vüs'atle sınırları kaldırmış vaziyette!..

Bu arada irademiz sınırlı.. iktidarımız mahdut.. imkanlarımız kıt kanaat.. gücümüzün ise, ancak elimizin ulaşabildiği yere kadar sözü geçiyor!..

Dağlar dolusu hazinelere malik de olsak, doymayan bir göz var bedenlerimizde!.. Dünyamızı, üzerimize atılan toprakla sonlandırdığımızı fark ettiğimizde ise, iş işten geçmiş olacak!..

Bir de O'na kul olma yarışında ön safta yer alma gayretimiz.. başkalarını da O'nunla tanıştırmaya yarışımız var, olması gereken!.. İnsanları.. bütün insanlığı Rableriyle tanıştırmaya.. her bir canı güzelliklerle buluşturma yarışı... Ancak yollar engellerle, çevre de gulyabanilerle dolu!.. Her bir köşede, tuzak kurup fırsat avcılığına durmuş ve gözü dönmüş haramiler kol geziyor... Bütün yollar, şeytan ve şeytanî düşünceye hizmete endeksli ve siz, yolu emin kılıp yolcuyu tuzaklardan koruma adına adımınızı attığınızda nasırlara dokunmuş, şeytanın tahtına da ilişmiş oluyorsunuz.

Âdem'e secde etmediği için imtihanı kaybedip cennetten olan şeytanın, âdem oğullarının da, Âdem yoluna girdiğini görünce gözü dönüyor ve 'yemin billah' diyerek savurduğu tehditler, yeminler geliyor aklına!.. Beşer suretine bürünüp aramızda yürüyenler de ritim tutuyorlar buna!.. Ve inanıp güzel işler yapmaya çalışanlara dar geliyor dünya!..

T a k d i m

Zira, yılların emeğiyle ekip biçtikleri ovalarda, alınlarından akan terin semeresini toplamaya durmuş Habiller!..

Ebû Cehiller kıtalar arası seyahatte ve Ebû Leheblerin nâraları yankılanıyor feza-yı itlakta!..

‘Ebû Bekir olalım’ dediğinizde, oklar çevriyor üzerinize.. Ali fetanetiyle yürümek kalıyor size, nur huzmeleriyle örtülü yol içinde!.. ‘Meydan okuyan bir Ömer’ olmayı hayal ettiğinizde kesiliyor yollarınız ve bir Şi’b-i Ebî Talib kalıyor, sizin için nefes alabileceğiniz!.. Boykot diyorlar bunun adına da!..

Yakınlarınız ayrılıyor aranızdan bir bir!.. Himaye kanatları eksiliyor üzerinizden!.. Sebeplerin bitişini seyrediyorsunuz acı acı!.. Deniz bitiyor artık ve karanlıklar iç içe alıyor avucuna sizi!..

Tükenen esbabin önünüze açtığı bir kapı var artık, tıklayanı boş çevirmeyen!.. Her zaman açık!.. Gecenin karanlığına da, balığın yâranlığına da sözü geçenin kapısı!..

Yaktîn ağacı gölgeliyor artık sizi!.. Huzurdasınız artık ve açılıyor sizin için kapılar bir bir!.. Gökler ve ötesine seyahatler var artık!..

Zira, doğru yerdesiniz.. duruşunuz dikkate değer.. kapı, O'nun kapısı ve ancak o kapıdan size kurtuluş var!..

O kapıya dokunmanın ise iki yolu var;

1. Birer sebep olarak önünüze serdiği tabiatta, onun kanunlarını iyi okuyup riayet ederek alın teri dökerken kapının tokmağına dokunma.

2. Birinci yolda kusursuz hareket etmenin akabinde, kapının önünde diz çöküp dillerdeki bağları çözerek gönülden gelenlerle O'nunla konuşma ve âdeta her ikisini, kelimelerin örgülediği mânâlarla perçinleme.

Bunun adı dua.. ve bu, rahmet kapısının anahtarı, ibadetlerin de özü, aynı zamanda!.. Acziyetin Sonsuz Kudrete bağlanarak güç kazanması.. gecenin karanlık koylarında çıkılan vuslat avlarıyla gelen lütuflar silsilesi..

karanlığın koyuluğunda yanan cerağla şenlenen vuslat anı ve sebepler dünyasının kilitlerini kıran en sırlı iksir!..

Elbette her yolun mahir bir yolcusu, her mesleğin de bir pîri var... Dua da öyle!..

İsteyip de söyleyemediğimiz, dileyip de ifade edemediğimiz duyguları, ustalardan alıp, söz sultanlarının formüle ettiği kalıplarla arz etme, mesafeleri kısaltacak kestirme bir yol!..

Yolu önceden yürüyüp Yâr ile hasbıhal edenlerden yol ve yöntem öğrenme, akli taş çalıp küllî akla teslim olmanın akıllıca bir yolu!..

Eşyayı yaratan O.. esbabı da!..

Bizi var eden O.. isteklerimizi de!..

‘İsteyin’ diyen O.. vereceğini vadeden de!..

Vermek istemeseydi, istemeyi verir miydi hiç?

İşte, ağıyardan arınıp baş başa kalındığında dillerden dökülebilecek, Kur’an ve Sünnet edalı en güzel örnekler!..

İşte, acizyeti önü alınmaz bir kuvvete dönüştüren sihirli iksirlerden bir demet!..

Ve işte, farklı zamanlarda değişik alanlara serpiştirilmiş dua ve yakarışlardan cem edilmiş mânâ yüklü bir buket!..

IŞIK YAYINLARI

Dua¹

*Ey, her zaman güzellikler izhar edip
irkinlikleri rten ve en çirkin görünen Şeyleri
dahi izâfi güzelliklerle bezeyen Güzeller
Güzeli! Gönüllerimizi güzellik duygularıyla
mamur kıl ve bize her zaman güzel kalmanın
yollarını göster!*

Dua; bir ağrı, bir yakarış ve küçükten büyüğe, aşağıdan yukarıya, arzdan, arzlılardan semalar ötesine bir yöneliş, bir talep, bir niyaz ve bir i dkmedir. Dua eden, kendi küçüklüğünün ve yönel-diği kapının büyüklüğünün Şuurunda olarak, fevkalâde bir tevazu içinde ve istediklerine cevap verileceği inancıyla el açıp yakarışa

¹ Işığın Göründüęü Ufuk, 2010, s. 270.

geçince, bütün çevresiyle beraber semavîleşir ve kendini ruhanîlerin “hayhuy”u içinde bulur. Böyle bir yönelişle mü’min, ümit ve arzu ettiği şeyleri elde etme yoluna girdiği gibi, korkup endişe duyduğu şeylere karşı da en sağlam bir kapıya dayanmış ve en metin bir kaleye sığınmış bulunur.

Bizim ümit ve arzularımız birer başarı ve muvaffakiyet sâiki, korku ve endişelerimiz de olumsuz davranışlarımıza karşı birer temkin ve teyakkuz vesilesidir. Biz, Allah’ın geleceğimizle alâkalı takdir buyurduğu şeyleri bilmese de, her zaman ümit ve endişelerimizi, azim ve kararlılıklarımızı o takdirin birer emaresi ve kavli, fiilî, hâlî dualarımızı da –şart-ı âdî planında– onun bir vesilesi sayarız. Zira, Hazreti Sâdık u Masdûk’un beyanıyla; sonuçta herkesin elde edeceği netice, büyük ölçüde o kimsenin davranışlarına bağlı olarak gerçekleşmektedir. Ne var ki, duada Hakk’a teveccühü kendi isteklerimize bağlayıp, kendi arzularımızı öne çıkarmamız da doğru değildir. Doğru olan, bir kulluk şuuruyla Hakk’a yönelip, teva-

zu ve mahviyet içinde, acz, fakr ve ihtiyaçlarımızın lisanıyla O'na arz-ı hâlde bulunmaktır.

Aslında dualarımızla biz, beşerî isteklerimizin gerçekleştirilmesinden daha çok, Rabbiniz'e saygımızı, güvenimizi ve O'nun gücünün her şeye yettiğini itiraf eder; son noktayı bazen bir sükûtle, bazen de –esbâba tevessül mülâhazası mahfuz– her şeyi O'ndan beklemeye durumunda bulunduğumuzu vurgulama adına: *“Ne hâlimiz varsa hepsi de Sana ayân / Dua, kapı kullarından miskinçe bir beyan..”* mânâsına hâl-i pür-melâlimizi dile getiririz. Evet, bazen Kur'ân-ı Kerim, bazen de sözleri lâl ü güher Söz Sultanı'ndan alıntılarla istediklerimizi Hakk'ın dergâhına sunar ve ebedî mihrabımız olan O'nun kapısına yönelerek, ruh dünyamızı şerh eder, içimizi O'na döker ve “huzurun edebi” diyerek ağızımızı sımsıkı kapatarak sükût murakabesine geçeriz ki, bazılarınca böyle bir hâl –ihlâs ve samimiyetin derecesi ölçüsünde– en belagatli sözlerden daha beliğ ve en yüksek ifadeleri aşkın bir beyan ve bir arz-ı hâl sayılır. Allah, gizli-açık her

hâlimizi bildiğine göre, duada sözden daha ziyade öz önemli olsa gerek.. zaten Cenâb-ı Hak da: *“Kullarım Beni senden sorarlarsa; bilmeliler ki, Ben onlara çok yakınlım; Bana dua edenin duasına icabet ederim.”*² mazmunca O, arzu ve isteklerimizi bilmede, bize bizden daha yakındır. Bu itibarla da, istek ve dileklerimizi huzur mülâhazasına bağlayarak, sessizlikle seslendirmek, hususiyle de o seviyenin insanları için ayn-ı edebdir. İster gayb telâkkisi, ister huzur mülâhazası, bize bizden daha yakın olan Rabbimiz: *“Siz Bana dua edin ki, Ben de icabet edip karşılık vereyim.”*³ buyurarak, bizi duaya teşvik etmekte ve dua etmemeyi anlamsız bir istiğna ve bir kopukluk saymaktadır.

Dua eden bir kimse, bütün gönlüyle Allah’a yönelip yalvarışa geçebildiği takdirde, kendine her şeyden daha yakın olan Rabbisine karşı, kendi beden ve cismaniyetinden kaynaklanan uzaklığını aşarak O’nun her zaman var

² Bakara sûresi, 2/186.

³ Mü’min sûresi, 40/60.

olan yakınlığına saygısını ifade etmiş ve kendi uzaklığının vahşetinden kurtulmuş olur. Cenâb-ı Hak da ona, duyması gerekenleri duyurur, görmesi gerekenleri gösterir, söylemesi icap eden şeyleri söyler ve yapması lâzım gelen şeyleri de yapmaya muvaffak kılar. Bu paye aynı zamanda nafilerle ulaşılan öyle hususi bir yakınlık (kurb) payesidir ki, artık böyle bir mazhariyetle şerefliendirilen “kurb” kahramanının görmesi, gözler ötesi bir gözle, işitmesi kulaklar ötesi bir kulakla, diğer aktiviteleri de kendi benliğinin üstünde farklı bir kimlikle gerçekleştirmeye başlar; başlar da bir hamlede gider, ayrı bir buudun insanı olma seviyesine yükselir; derken, her fırsatta Rabbi’yle dua ve icabet alışverişinde bulunur, yalvarış ve yakarışa, O’nun sonsuz kudretine itimadın ifadesi olarak sınıksız sarılır ve sırtını sarsılmayan bir güce dayamış olmanın güveniyle, dilinde dua yürür en olumsuz gibi görünen şeylerin üzerine.

Bu itibardır ki, imanın zevkine ermiş ve ibadette hassaslaşmış ruhlar, kat’iyen duada

kusur etmezler. Aksine böyleleri, ibadeti varlıklarının gayesi gibi duyar ve duaya da fevkalâde önem verirler.. maddî-mânevî sebeplere riayetin yanında gönüllerini Rabbilerine açıp yalvarmayı, O'na yakınlık arayışının sesi-soluğu gibi değerlendirir ve dualarını bir ümit, bir reca nağmesi gibi seslendirirler. Böyle bir yakınlık atmosferinde, çok defa ümit ve beklenti neşvelerinin yanında, bazen de mehabet ve endişe esintileri hissedilebilir. İnsan, her şeye O'nun sonsuzluk ve sınırsızlığı içinde baktığı aynı anda, kalbinin râşelerle ürperdiğini duyar gibi olur ve hemen temkin ve teyakkuza geçer. Duada, her zaman iç içe yaşanan bu iki hâl, insanın mârifet ufkunun vüs'atiyle mebsuten mütenasip (doğru orantılı) inkişaf eder. Kur'ân, mü'min tabiatındaki bu hisler halitasını: *"Rabbimize huşû ile ve içten içe duada bulunun."*⁴ diyerek, kat'iyen O'ndan müstağni kalınamayacağını, ululuk, azamet ve ceberûtuna rağmen, rahmet ve inayet kapılarının da ardına kadar herkese açık

⁴ A'râf sûresi, 7/55.

bulduğunu vurgular ve duanın önemi üzerinde ısrarla durur.

Bizim acz, fakr, zaaf ve ihtiyaçlarımıza karşılık O'nun, bizi var eden, besleyen, büyüten, arzu ve isteklerimizi görüp-gözeten ve bizi asla başkalarına bırakmayan bir engin rahmet sahibi olması, O'na karşı tavırlarımızı devamlı ince ayara tabi tutmamız bakımından fevkalâde önemlidir. Bizler âciz, zayıf ve muhtaç, O ise, her şeye hükmeden mutlak bir Hâkim'dir. Bu itibardır ki, biz hemen her zaman, küçüklüğümüzün şuurunda ve O'nun büyüklüğünü takdir hisleriyle hep iki büklüm yaşar ve isteyeceğimiz her şeyi, kavî, fiilî ve hâlî talep çerçevesinde sadece ve sadece O'ndan ister ve O'na karşı müstağni davranmayı küstahça bir çalım; O'nunla dua ve ibadet münasebetlerimizde lâubalî, gayriciddî bulunmayı da bir saygısızlık kabul ederiz; ederiz de, O'na teveccühlerimizde her zaman ümit ve endişe, mehabet ve beklenti mülâhazalarımızı beraber götürmeye çalışırız. O'nun bize çok yakın ve dualarımıza icabet

edeceğini düşünürken, ululuk ve azametini rahmetinin vüs'at ve ihtişamıyla iç içe duyar.. haşyet ve râşelerle ürperir.. tavırlarımızı yeni baştan gözden geçirir.. ses tonlarımızı ayarlar.. hâzır ve nâzır birinin huzurunda bulunduğumuz mülâhazasıyla zevk ve temkini aynı anda hisseder ve yaşarız. Bu mânâda dua her zaman, Cenâb-ı Hakk'a arzihâlde bulunmanın sesi-soluğu olması itibarıyla en sâfiyâne ve en hâlisane bir kulluk tavrıdır. Aslında bütün varlık, istidat, kabiliyet veya fitrî ihtiyaçlarının dilleriyle hep O'na dua ederler. O da bunların hepsine, belli bir hikmet çerçevesinde cevap verir ve her sesi duyup ona icabet ettiğini herkese ve her şeye duyurur.

Ne var ki, dualarımıza cevap verilmesini, bizim isteklerimizin aynıyla yerine getirilmesi şeklinde anlamak da doğru değildir. Biz bazen, sadece bugünü, hâlihazırdaki heves ve arzularımızın gereğini düşünerek kendi talep çerçevemizi daraltmış, yarınları ve bizimle münasebeti olan daha başka şeyleri gözden çıkarmış olabiliriz. O ise, hem bizim için hem

her şey için, hem bugünümüzü hem de uzak-yakın yarınlarımızı iç içe görüp gözeterek, bizim daralttığımız hususları açar, genişletir; dünya-ukba vüs'atine ulaştırarak, merhamet ve hikmetinin derinliğine göre çok buudlu cevaplarda bulunur.. evet O, hâlihazırdaki durumumuzu aydınlatırken yarınlarımızı karartmaz.. bugünün ışıklarını yarınların zulmeti hâline getirmez ve bize iltifatlarda, teveccühlerde bulunurken başkalarına kat'iyen mahrumiyet yaşatmaz.. herkese ve her şeye çok derinlikli cevaplar verir, dualarımızı duyduğunu, isteklerimizi nazar-ı itibara aldığı gösterir.. ve huzuruyla gönüllerimize tasavvurlarımızı aşkın ne inşirahlar, ne inşirahlar verir..

Bütün bu mülâhazalara açık bir gönül, ellerini açıp yakarışa geçince, kendisini gören, soluklarını duyan, içinden geçenleri bilen ve iniltilerini değerlendiren her şeye Kâdir, her şeye Hâkim, istediğini istediği gibi yapan, yaptığı her şeyde farklı hikmetler gözetten birinin var olduğunu düşünür; O'nun merhameti, iradesi, meşietisi sayesinde her şeyin üstesinden gelebileceği inancıyla gerilir ve en karanlık anlarında

bile sürekli huzur yudumlar, itminan soluklar ve ümitle oturur-kalkar. Bu çerçevede günde birkaç defa O'na yönelmek, kalbin gözü-kulağıyla fizik ötesi şeyleri görüp işitmeye çalışmak o kadar derin ve anlamlıdır ki, bir kere bu mazhariyeti duyup tadan birinin, bir daha da o kapıdan ayrılması düşünülemez. Bu mazhariyeti tam yakalayamasak da, son bir kez daha o Yüce Dergâh'a yöneliyor ve O'nun kapısının tokmağına dokunarak inliyoruz:

Ey, varlığı canlarımızın cânı, nuru gözlerimizin ziyası Yüce Varlık! Sen tenlerimize can vermeseydin, bizim çamurdan, balçıktan ne farkımız olurdu.! Sen gözlerimize ziya çalmasaydın, kâinatları, eşyayı nasıl değerlendirebilir ve Seni nasıl bilebilirdik.! Sen bizi önce taştan-topraktan, sonra da iman ve mârifet bahşederek iki kez var ettin. Sana kâinatın zerrelere adedince hamd ü senâda bulunsak, yine de hakkıyla şükür vazifesini yerine getirmiş sayılamayız...

Ey, her zaman güzellikler izhar edip çirkinlikleri örten ve en çirkin görünen şeyleri dahi

izâfî güzelliklerle bezeyen Güzeller Güzeli!
Gönüllerimizi güzellik duygularıyla mamur kıl
ve bize her zaman güzel kalmanın yollarını
göster!

Ey, günahlarla kirlenmiş kimseleri hemen cezalandırmayan, haddini bilmezlerin ayıplarını görmezlikten gelerek onlara mânevî kirlere arınma fırsatları veren Merhametliler Merhametlisi! Bizi günahlarla, hatalarla kirlenmekten koru; kirlendiğimizde de mağfiret ve merhametini bizden esirgeme! Biz, Senin var etmenle var olduk ve Senin lütuflarınla ayaktaız. Her zaman Senin cömertliğini soluklamakta ve Senin ihsanlarını yudumlamaktayız. Dimağlarımıza aydınlık veren Sen; gönüllerimizi iman zevkiyle mamur kılan da Sensin. Akıl Seni buluncaya kadar şaşkınlıklar içinde bocalayıp duruyor, nefis de bâğîlikler peşinde koşturuyordu. Aklı rehber hâline getiren Sen, nefsin arzularını frenleyip, ona itminan ufkunu gösteren de Sensin.. Senin lütuflarınla kendimizi bulduk ve şurada-burada zayi olup gitmekten kurtulduk.

Gönüllerimiz Senin mârifetinle itminana erip oturaklaştı.. düşüncelerimiz Sana teslim olmakla öldürücü hafakanlardan sıyrılabildi. Bizler hemen hepimiz, ellerimiz Senin kapının tokmağında boynu bükük dilencileriz –Allah, bu dilenciliği sonsuza kadar devam ettirsin–. Dualarımızla Seni mırıldanıyor, içlerimizi çeki-yor ve vereceğin cevabı bekliyoruz. Bugüne kadar Senden başka bizi duyan, yüzümüze bakan ve şefkatle başımızı okşayan olmadı. Ne bulduk, ne gördükse Sende bulduk, Sende gördük ve Sana inancımız sayesinde hayret-ten, dehşetten, gurbetten ve yalnızlıktan kur-tulduk. Bütün benliğimizle son bir kere daha Sana yöneliyor, af ve afiyet dileniyoruz.

Kalb katılığından, gafletten, başkalarına bâr olmaktan, aşağılıktan, aşağılanmaktan, miskin-likten; cehaletten ve faydasız bilgiden; ürper-meyen gönülden, doyma bilmeyen nefisten, ka-bul edilmeyen duadan; nimetlerinin zeval bul-masından, lütuflarının değişip başkalaşmasın-dan; ansızın bastıran azabından, gelip çatan ga-zabından Sana sığınıyoruz. Senden her zaman,

D u a

yalvaran diller, haşyetle ürperen gönüller istiyoruz. Tevbelerimizi kabul buyur, bizi günahlardan arındır, dua ve isteklerimize cevaplar lütfeyle! Delil ve bürhanlarımızı hedefine yönlendir, kalblerimizin ufkunu aç, dilimizi doğruluğa bağla ve gönül kirlerimizi temizle! Allah'ım, Senden her işimizde sebat, Kur'ân yolunda kararlılık ve nimetlerine karşı da duyarlılık hissi bekliyoruz. Kapına yönelenleri boş çevirme, itaatte bulunanlara bol bol karşılık ver, Sana baş kaldıranlara da doğru yolu göster.. muzdariplerin dualarını icabetle taçlandır, sıkıntıda bulunanları lütfunla şâd eyle, hasta ruhlara hususi muamelede bulun, küfür ve ilhad içinde bocalayanlara da nurunu göster; göster de kalmasın hiçbir yanda muzlim bir nokta..!

YÂ RAB¹

*Ey Rab, varlığın evvelden evvel,
Nezinde bu mânânın adı “ezel” ...*

*Yok nihayetin, olmaz Sana hitam,
Halk eden Sen’sin, Sen’inledir devam..*

*Tekmil varlık, nezdindeki bir nûrdan,
“Ol” dedin, oldu bir ışık billûrdan.*

*Her şey o baş döndüren âhengiyle,
Göz kamaştırır nûru ve rengiyle;*

¹ Kırık Mızrap s. 338, 2010, İstanbul.

Dellâldır varlığına şüphemiz yok,
Her yanda akan nûrlar oluk oluk.

Sen'dendir her çehrede parlayan nûr,
Sen'dendir rûhlarda duyulan huzûr.

Yeryüzü Sen'in ihsanlarıyla var,
Tek bir lem'asıdır Cemâlin bahar.

Bir cilvesi de onun sımsıcak yaz,

Haykırır varlığını avaz avaz.

Söyler Sen'i nûruyla ay ve güneş,
Sözleri melek şahitliğine eş...

*Dalga dalga denizler “Hû” der coşar,
Irmaklar durmadan hep Sana koşar.*

*Ormanlar uğuldar durur derinden,
Mûsikîler yükselir her birinden.*

*Nağmelerle inler bahçeler, bağlar,
El kaldırır Sana tepeler, dağlar..*

*İsmini yâd eder burçlar, felekler,
Yâd ettiği gibi gökte melekler...*

*Rikkatle uçan kuşlar Sen’i anar,
Bir hür mavilikte sonsuza kadar.*

* *

Bilen bilir; onların önü açık,
Bilmeyene de lütfeyle azıcık..!

Pervâne gibi ışığa koşanlar,
Her an bir korla yanıp tutuşanlar;

Başları dönmüştür Sen'in şevkinden,
Mahmûr gezinirler Sen'in zevkinden.

Sen'den gayrı her şey onlara ağyâr,
Sen'sin bu kudsîlere biricik yâr.

Duymuşsa Sen'i bir rûh candan geçer,
Nâm u şandan, inci mercandan geçer.

* *

*Sen'sin her şeyi var eyleyen kudret,
Sun, hep sunduğun gibi bir inâyet!*

*Aç ardına kadar kapını bize,
Göster teveccühünü hepimize.*

*Kalmasın nûruna ermedik gönül,
Kalmadı pek çoğumuzda tahammül..*

*Bizler Sen'in elinde birer 'ney'iz,
Her zaman Sen'i söyleyen nağmeyiz.*

*Salıver gönlümüze bir inşirah,
Gelsin artık va'delediğın sabah.*

*Yıllar var ki, sînelerimiz kebab,
Rûhlarda dayanılmaz bir ızdırap.*

*Boynumuz tasmalı birer bendeyiz,
Artık Sen'i tam bilecek 'sin'deyiz.*

*Birer muzdar ve dua demindeyiz;
İki büklüm, Peygamber izindeyiz.*

*Ersin ey Rab beklediğimiz felâh,
Ve dinsin artık her türlü âh u vâh!*

*Gelsin o nûrefşân günlerden haber,
El açıp inlediğimiz bir seher...*

*Arza ne hâcet, hâlimiz ayândır,
Nûr bekliyoruz bir hayli zamandır...*

Bir Yakarış¹

*Ey taşı-toprağı hayata ulaştıran, ey şeytanlığa
açık ruhları lütfedip meleklerle buluşturan
Rahmet Sultânı! Bizlere, bizi aşan istidatlar
ve o istidatlarda inkişaf ver; Seni bilmez
kömür ruhlara da ya elmas olma yolunu
göster veya hadlerini bildir!*

Yüce Yaratıcı ki, vücudu bütün varlığın dayanağı, kudreti her şeyin güç kaynağı, iradesi eşya ve hâdiselerin üzerinde akıp gittiği biricik yörünge, mârifeti de canlarımızın cânıdır. Vücuduyla cihanlara varlık urbası giydiren.. arzı, semayı bir meşher gibi hazırlayıp gözler önüne seren ve sergileyen.. aylarla, güneşlerle, yıldızlarla her gece

¹ Yeşeren Düşünceler, 2010, s. 11.

ayrı bir donanma gecesi teşkil eden.. ovaları-
obaları, dağları-ormanları, denizleri-ırmakları,
renk, şekil, ses ve keyfiyetleriyle bir kitap gibi
basiret erbabının temâşâsına sunan.. sunup
ötelere ait güzellikleri tedai ettiren.. biz fânilere,
kalbin zümrüt tepelerinden Cennetleri müşâ-
hede yollarını açan.. mü'minlerin sinelerini
inançla inşiraha kavuşturup duygularını iba-
detle aydınlatan.. kametlerini rükû ile değerler
üstü değerlere ulaştırıp alınlarını secde müh-
rûyle süsleyen.. iyilikleri lütuflarıyla derinleştiri-
rip, ihsana açık ruhları meleklerle atbaşı hâle
getiren.. burada ve ötede, yaramaz duyguları,
yaramaz düşünceleri, yaramaz davranışları is-
tihaklarına bırakmayıp affıyla, rahmetiyle
karşılaman.. suçluların suçunu bağışlayıp gü-
nahkârlara mehiller üstüne mehil veren.. her
an bin bir televvün içinde, kendi büyüklüğü-
nü, kendi ululuğunu, her şeye yettiğini, her şe-
yin hakkından geldiğini; bize de, kendi küçük-
lüğüümüzü, kendi değersizliğimizi, yetersizliği-
mizi ve tutarsızlığımızı hatırlatarak gözlerimiz-
deki perdeyi aralayıp dergâhına

sığınma yollarını gösteren.. ömrünü dün ve bugün arasında yalpa yaparak geçiren mağmum ruhları, önü ve sonu olmayan arzulara, varlığımızın özünden kaynaklanan isteklere, iştiyaklara uyaran ezel ve ebed âleminin biricik Hükümdarı'dır.

Bu, böyle ise –ki böyle olduğuna varlık bütün zerrâtıyla şahittir– ey boyunlarımızın tasamalarında hâlâ şe'n-i rubûbiyetinin izlerini görüp sezdiğimiz Sultanlar Sultanı! Bize, kulluğumuzu doyururcasına duyur, nimetlerini küstahlaşma, azgınlaşma vesilesi yapanlara da bir şeyler buyur..!

Her zaman vicdanlarımızda sessiz sessiz duran ve daha Cennete girmeden gönüllerimize, firdevsî zevkler hâlinde akıp gelen rahmet ve nimet dünyasının değişik dalga boyundaki bütün televvünleri, O'nun, her an, keyfiyetler üstü ve kemmiyetleri aşan değerdeki teveccüh ve iltifatlarındandır. Eğer O'nun, insanlara karşı bu nazar ve teveccühü olmasaydı, bizlerin kasap dükkânındaki etlerden ne

farkımız olurdu ki! Yeryüzünü köpüren denizlerle, kabaran buharlarla, damla damla arzın bağına inen yağmurlarla ve çağıl çağıl akıp giden ırmaklarla hayata mazhar edip şenlendirdiği gibi, insanî melekelerimizi ve gönül dünyalarımızı da, tecellî baharlarıyla rahmet elinden gelen vâridât ve esintilerle ihyâ eden ve sonsuza açık tutan yine O'dur.

Taşı toprakla, toprağı-suyu mini mini canlılarla buluşturan, buluşturup dört bir yanı Cennet bahçelerine çeviren O; etten-kemikten, kandan-irinden var ettiği bir cismi, meleklerle, melekûtle, ruhanîlerle buluşturup tanıştıran, yarıştıran O'dur. O'dur ki, mezbeleliklere açık dehlizlerden firdevslere, firdevslerden de Hak cemalini müşâhedeye yollar açmış, demire ve kömüre elmas olma yollarını göstermiştir.

Ey taşı-toprağı hayata ulaştıran, ey şeytanlığa açık ruhları lütfedip meleklerle buluşturan Rahmet Sultanı! Bizlere, bizi aşan istidatlar ve o istidatlarda inkişaf ver; Seni bilmez kömür

ruhlara da ya elmas olma yolunu göster veya hadlerini bildir!

Eğer şu anda, inananların nabzı ümitle atıyor, gönülleri mutlu geleceğin heyecanını yaşıyor, başları da ukba güzellikleriyle tutkunsam, bu vicdanlarımızda duyduğumuz O'na ait meltemlerden ve her menzilde O'nun kendisini bize hissettirmesindedir. Göklerin ve yerlerin nuru O'ndandır; dünya ve ukba hazinelerine açılan menfezler, O'nun sultanlık kapısının anahtar deliği bile olamaz. O'nun nezdindeki gerçek değerlere nispeten, heveslerimizin ağında sürekli mıncıklayıp durduğumuz dünyanın bir sinek kanadı kadar bile kıymeti yoktur. O'nun kıymet esaslarına göre belli bir değere ulaşmış ve aslında bütünüyle masal olan şu cihânın bir zerresi ise ebediyetleri peylemeye yetecek bir sermâyedir.

Ey yokluğu varlığıyla süsleyen, damlaya deryaların vüs'atini bahşeden, zerreye güneş olma istidadını veren Ulu Sultan! Canlı-cansız, insan-hayvan, mü'min-kâfir, şuurlu-şuursuz,

tâli'li-tâli'siz her şey ve herkes Senin bayrağının altında, varlığını soluklar –O bayrağın üzerimizde dalgalanması eksik olmasın!– ve Senin varlığından nebeân eden nurların gölgesinde yaşar. Hususi tevcih ve meşîetin olmasaydı, hiçbir şey var olamaz, insanlık meydana gelemez, iman idrak edilemez, varlığın sezilemez ve imanla düşüncelerine sonsuz derinlikler kazandırdığın tâli'li ruhlar kendilerini aşamazdı!

Yanıp sönen bütün nurların ışık kaynağı Sensin.. biz hepimiz, doğar, büyür ve ölürüz.. Sen ise kendi kendine varsın, varlığınla da zaman ve mekân üstüsün! Her an binleri, yüz binleri var eder.. onlarla varlığını gösterir.. onlarda gözettiğin hikmetlerde meşîet ve ilmini hatırlatır.. her şeyi değiştirerek değişmezliğini iş'âr eder.. hedef eksenli yürüyenlere eşya ve hâdiselerin sırrını ve yolların büyüsunü fısıldarsın! Senin adın vicdanlarımızın en aziz konuğu –O konuk gönüllerimizin sürekli mukîmi olsun!– Zât'ın da ruhlarımızın biricik ışık kaynağıdır. Sonsuzluk duygusuna programlanmış gibi her ufukta ebediyet arayan sinelerimiz, Senin

Bir Yakarış

rahmetinin sınırsızlığını haykırıyor. Dünya, Senin buyruğunla iki büklüm ve bir kutlu seyahat için yaratıldığı günden beri yollarda.. dağlar, tepeler emrine âmâde olduklarını gösteren bir haşyetle el pençe ve kıyamda.. ırmaklar başları yerde ve Senin sübuhât-ı vechinle sermest, hayatla çalkalanmakta ve “Hayy” ismini haykırmakta.. bağlar-bahçeler, kuşlar-kuşçuklar her yerde bir nevruz canlılığıyla Senin cemalinin temâşâsına koşmakta.. karlar-buzlar, dolular-fırtınalar, Senin azamet ve celâlinin bestesine dem tutmakta.. gece-gündüz, yaz-kış hiç durmadan değişik lisanlarla hep Seni anmakta.. anıp anıp renk değiştirmekte; yeşermekte-solmakta, beyazlaşıp kararmakta.

Bütün bunları görüp Seni bilmemek bir körlük; her yerde ve her zaman Senin lütuflarına mazhar olup Sana kullukta bulunmamak da bir nankörlüktür. Her an Seni anmak bizim için bir kulluk borcu, her lahza ayrı bir buudda Sana koşmak ruhlarımızın ihtiyacı, Seni tanımayanlara, Sana baş kaldıranlara gönül koymak, hatta tavır almak insan olmanın gereği-

dir. Evet, Seni söylemeyenlerin sözünü etmemek, Seni anmayanları bütün bütün unutmak, vicdanlarımızın sesi ve kapıkulların olmamızın gereğidir.

Ey kapısının tozu-toprağı gözlerimize sürme Sultanımız.! Bizler, Senin yolunda bulunmanın şuuruna erdiğimiz –öyle zannediyor da olabiliriz– günden beri hep yollardayız.. başımız kapının eşiğinde.. gönüllerimizi mihmandarlığınla coşturduk ve her şeye rağmen misafirlerin olmaya azmettik. Teveccühlerin, gelecekteki lütuflarının referansı olarak ümit ve recalarımıza öyle bir fer verdi ki, herkese ve her şeye sırtımızı dönerek hülyalara sığmayan beklentilerimizle Sana yöneldik.. ayaklarımızda, Efendimiz'e ait prangalar, boynumuzda meşîet tezgahından çıkmış tasmalar, saçımızın tek teline bile ağyârı dokundurmayacak kadar gayûr, kararlı ve ahd ü peymanlıyız.

Eğer bizler, Senin has bahçenin kumrularıysak, bize bitmeyen bir nefes, kesilmeyen bir ses lütfedip, bizi varlık ve mazhariyetlerimizin

Bir Yakarış

bedelini ödemeye muvaffak eyle! Sen coşturursan coşar, Sen duyurursan duyarız.. Senin semtinden kopup gelmeyenleri boş lakırdı sayar.. ve Seni anlatmayan dilden, Seni terennüm etmeyen nağmeden Sana sığınırız.

Bunlar, hâlimizi Sana hecelelemekse, dillerimizdeki ukdeyi çöz; beyanlarımızı beyanın sayesinde yükselt!. Gönüllerimizi değişmezliğe ulaştır; nefeslerimizi kudsî nefahatinle besle ve derinleştir! Sen vermezsen biz hiçbir şeye sahip olamayız.. söyletmezsen hiçbir şeyi söyleyemeyiz. Bu kol-kanat nerede, Senin hoşnutluk ufkuna ulaşmak nerede? Bu gönül nerede, kenz-i mârifetine açılmak nerede? Bu dil nerede, vafına tercüman olmak nerede...? Utandıran davranışlarımızdan, kulakları tırmalayan beyanlarımızdan hicap içinde ve iki büklümüz.. iki büklümüz ama, aynı zamanda Senin engin müsamaha ve rahmetine yönelmenin inşirahı içindeyiz. Evet günahlarımız, günahlarıyla yerin dibine batanların isyanlarına denk, uzaklığımız kahrının dolaşıp durduğu dairede.. ne var ki, affın bütün hataları aşıp eritecek

enginlikte, yakınlığın da şah damarımızın berisinde.. isyanlarımız itibarıyla değil, bağışlayıcı hususiyetinle, uzaklığımız cihetiyle değil, yakınlığın letafet ve sıcaklığıyla bizleri okşa ve maiyetini vicdanlarımıza duyur; hasta gönüllerimizi teselli buyurup ruhlarımızı teveccühleriyle doyur.

Önümüzdeki yollar sarp ve yokuş.. her köşe başında bir sürü gulyabâni gayzla gerilmiş hücum ânı ve hücûm bahanesi bekliyor.. dillerinde, irtica, gericilik, teokrasi ve fundamentalizm, ellerinde gücün her çeşidi ve hayallerinde bin bir entrika.. eğer biz onların dediği gibi dine, dünyaya, ilme ve gelişmeye karşı isek, Sen bizi bu sapıklıktan halâs eyle..? Liyakatimiz yoksa, yolların mütedeyyin, mütemeddin, müterakkî ve ilim aşığı insanlara açılması için bizleri huzuruna al ve yolları aç! Yok karşı taraf yanılıyorsa, içlerinde salâha açık ruhlardan hidayetini esirgeme! Temerrüd ve din düşmanlığını meslek edinenlerin de birliklerini boz! Düzenlerini başlarına yık! Yurtlarına-yuvalarına feryat sal! Ve bütün inananları, bu

Bir Yakarış

karanlık düşünce, karanlık ruh ve kara seslerin, gayretine dokunduğuna inandığımız tecavüzlerine, tahkirlerine, tezyiflerine ve planlarına karşı kapının sadık kullarını koru...!

BENİM RABB'İM¹

*Benim Rabb'im benim Rabb'im;
Sen'den başka yoktur Rabb'im!
Dostluğunda vefa gördüm;
Sen'in vefan çoktur Rabb'im!*

*Kapında bendeler Sen'in,
Muradı Sen'sin cümlenin;
Aradan kaldır hicâbı,
Görsünler cemâlin Rabb'im.*

¹ Kırık Mızrap, s. 157.

*Mârûfsun, bilinmez Zât'ın,
Her şeyi kaplamış tahtın;
Görenler görmüştür Sen'i,
Gözsüzlere pinhân Rabb'im!*

*Bildim diyenler aldandı,
Bilmeyenler nâra yandı;
Gönlümde kenzen bilindin;
Âşıklara Sübhân Rabb'im!*

*Rûhlara ışıktır adın,
Meclislere huzûr yâdın,
Âriflerin son durağı,
Dertlilere derman Rabb'im!*

*Cürmüm pek çok, yok tâatim,
Belki yaklaştı saatim,
Etmezsen inâyet eğer,
Kimden ola gufran Rabb'im!..*

Dua Zamanı¹_____

“Rabbimiz! Eğer unuttu veya hata ettiyse, bundan dolayı bizi muaheze etme. Rabbimiz! Bizden öncekilere yüklediğin gibi ağır yük yükleme. Rabbimiz! Güç yetiremeyeceğimiz şeylerle bizi sorumlu tutma. Bizi affet; kusurlarımızı bağışla; bize merhamet buyur; Sen bizim mevlâmızsın, kâfirlere karşı bize yardımda bulun.”

Aciz, fakir, muhtaç ve kendine yetmediğinin şuurunda olan kulun, tazarru, tezellül ve alçak gönüllülük içinde, Rahmeti Sonsuz’a yönelip, hâlini O’na arz ederek istediklerini O’ndan istemesinin ayrı bir unvanı sayılan dua, kulun Rabbi’ne karşı iman, güven, itimat ve tevhid telâkkisinin bir gereğidir.

¹ Örnekleri Kendinden Bir Hareket, 2010, s. 122.

Bu mülâhazalar çerçevesinde, O'na yönelen kul, sımsıkı havf u reca duygularına kilitlenir; *“Başkalarının nazarlarından uzak, gönülden sadece Rabbi'ne yalvarır ve gizliden gizliye O'na dua eder.”* Bu mazmuna bağlılık duada bir esastır ve bu esas ancak Şâri'in açıp genişletmesi ölçüsünde, açıp genişlettiği yerlerde tecviz, hatta teşvik edilebilir.²

Allah bize, *“Hem endişe içinde hem de ümitlerle dopdolu olarak yalnız O'na yalvarın; bilin ki, O'nun rahmeti, kalpleri ihsan şuuruyla çarpan kimselerle beraberdir.”*³ ferman ederek, hem teveccüh edeceğimiz kapıyı gösterir hem de o kapının önünde durmanın adabını öğretir.

Aslında, her hâlimizde O'na yönelmek, O'na el açmak, dert ve elemelerimizi O'na şerh etmek hem bir mazhariyet ve ilk mevhibe hem de Hakk'ın cevabî teveccühleri adına atılmış önemli bir ilk adımdır. O, *“Kullarım Bana isteklerini yöneltirlerse, bilmelidirler ki, Ben*

² Bkz.: En'âm sûresi, 6/63; A'râf sûresi, 7/55.

³ A'râf sûresi, 7/56.

yakınlardan yakınım; Bana dua ile yönelenin duasına icabet ederim.”⁴ buyurur. Elverir ki, bu iç dökme ve yakarış “Siz, dua ve niyazlarınızı gönülden, hâlisane ve Hak rızasına bağlayarak yapınız.”⁵ medlûlü çizgisinde icra edilsin. Evet, halk içinde bağırp çağırarak başkalarına duyurma, gösterme yerine, duyması ve görmesi mânâlar üstü mânâ ifade eden Hazreti Allâmü'l-Guyûb’a, hem de tamamen halka kapalı ve O’na açık bir hâl ve atmosfer içinde, nefeslerimizi gizlilik ve içtenlikle derinleştirerek arz etmeliyiz ki, O’na iç dökmemiz gizliliğin büyüsünü taşısin ve sesimizi-soluğumuzu başka mülâhazaların şerareleri kirletmesin..

Başka her şeye kapanıp, içini sadece O’na açan, hâlini O’na şikâyet eden hep O’na yakın durmanın insiyakları içinde bulunur ve O’nun dergâhından eli boş dönmez. Evet, insan ihtiyaçlarını, onları karşılayabilecek birine açmalı; belâ-yı dertten “âh” edecekse derde derman bir hekimin yanında inlemeli.

⁴ Bakara sûresi, 2/186.

⁵ Bkz.: Zümer sûresi, 39/2.

Kul, efendisine arz-ı hâlde bulunacaksa, ağ-yâra bütün bütün kapanarak, aklıyla, şuuruyla, hissiyle hep O'na açık durmalıdır; durmalı, sesini-sözünü O'na göre ayarlamalı ve kendine yakınlardan daha yakın birinin huzurunda iç çektiğini düşünerek nağmelerinden ses ihtizazlarına, tavırlarından mimiklerine kadar her hâliyle bir temkin örneği sergilemelidir.

Kime el açtığıнын farkında olan bir sadık kul, düşünce ve dualarını niyeti ve içtenliğiyle sık sık kalibrasyondan geçirir; ifade ve hislerini her türlü şerareden arı-duru tutmaya çalışır ve duymasını istediğinden başkalarının duymalarına karşı âdeta dilsiz kesilir. Yer ve zamana göre kendi sesini ve kendi sözlerini kendinden bile kıskanır.

Bir kulun, dua ve niyazlarını hâlinin saffetine bağlamasının yanında, nabızlarının “Allah, Allah” diye attığı dakika ve saniyeleri kollaması; mübarek gün ve geceleri ilâhî mevhibelere açık kutlu vakitler sayarak dolu dolu yaşaması; ve bilhassa, Hak rahmeti sağanaklarının

nüzûl emare ve işaretleri sayılan namaz saatlerini, iftar zamanlarını, secde ve rüku hâllerini santim zayi etmeden değerlendirmesi; sonra, arzu ettikleri olmuş-olmamış, şartlar aleyhine dönmüş veya lehinde cereyan etmiş, ciddî bir vefa hissiyle ara vermeden yaptıklarını devam ettirmesi hem duanın kabulü için bir esas hem de sadakat ve samimiyetin gereğidir.

Hakk'a inanan bir insan için, yaz gününü kar bastırmış, baharı hazan vurmuş, gündüzler kör kabirler gibi kararmış, her tarafı çeşit çeşit karakura basmış hiçbir önemi yoktur; Allah, *“Siz, muztar kalıp ıztırar diliyle dua ettiğinizde, sizi kara ve denizlerin karanlıklarından kurtaran kim?!”*⁶ diyerek kendini, gücünün her şeyi ihatasını hatırlattıktan sonra ne önemi var zalâm zalâm üstüne dört bir yanın kararmasının.. ne önemi var, Kudreti Sonsuz *“Çaresiz kalıp da O'na yalvaranın duasını kabul ederek sıkıntılarını gideren Allah'tan başka kimdir?”*⁷ deyip mevcudiyetini vicdanlarımıza duyurduktan sonra!

⁶ En'âm sûresi, 6/63.

⁷ Neml sûresi, 27/62.

Kur'ân, varlığın tercümesi; hâdiselerin tercümanı; makro ve mikro âlemlerin müfessiri; bu dünyada âlem-i gaybın lisanı; insanoğluna ilâhî iltifatların senedi; İslâmiyet'in özü, esası, nur ve ziyası; uhrevî âlemlerin haritası ve ona inananların vesile-i saadeti olduğu gibi aynı zamanda açık-kapalı, doğrudan doğruya ve dolaylı olarak bir dua mecmuasıdır.

Kur'ân, Fatıha sûresiyle lâl ü güherlerini saçmaya başladığı andan itibaren, hamd ü senâ ile bir dua mukaddimesi vaz'eder ve sırat-ı müstakîm talebiyle işe başlar. Bakara sûre-i celîlesi zımnî dua şivelerinin arasında sesini sarahatinin nağmeleriyle yükselterek *“Rabbimiz, bize dünyada da ahirette de hasene ihsan eyle!”*⁸ der ve bizi duaya çağırmanın yanında, Cenâb-ı Hak'tan ne istenileceği konusunda da irşad eder. Birkaç sayfa sonra, *“Rabbimiz! Üstümüze sağanak sağanak sabır yağdır, ayaklarımızı sabit kıl, kaydırma ve kâfirler güruhuna karşı bize yardım eyle!”*⁹ istimdat edâlı be-

⁸ Bakara sûresi, 2/201.

⁹ Bakara sûresi, 2/250.

yanıyla, zor şartlar altında mü'minlere sığınacakları sera ve siperleri gösterir.

Daha bir sürü dua televvünlü beyandan sonra sûrenin Miraç armağanı son âyetinde *“Rabbimiz! Eğer unuttu veya hata ettiysek, bundan dolayı bizi muaheze etme. Rabbimiz! Bizden öncekilere yüklediğin gibi ağır yük yükleme. Rabbimiz! Güç yetiremeyeceğimiz şeylerle bizi sorumlu tutma. Bizi affet; kusurlarımızı bağışla; bize merhamet buyur; Sen bizim mevlâmızsın, kâfirlere karşı bize yardımda bulun.”*¹⁰ ifadeleriyle daha şümüllü bir çerçevede, her zaman vird ü zebanımız olması gereken bir dua ve niyazı ihtar eder. Âl-i İmrân sûresinin ilk sayfasında *“Rabbimiz, bizi hidayete erdirdikten sonra kalblerimizi zeyğе uğrıtıp kaydırma ve nezd-i ulûhiyetinden bizlere hususî rahmette bulun.”*¹¹ diyerek mü'minler için en hayatî bir duayı hatırlatır. Birkaç âyet sonra *“Ey Rabbimiz! Bizler Sana inandık, günahlarımızı bağışla; bizi Cehennem azabından*

¹⁰ Bakara sûresi, 2/286.

¹¹ Âl-i İmrân sûresi, 3/8.

*koru.*¹² çığıklarıyla el açıp yalvaran müttakilerin niyaz ve teveccühlerini referans göstererek bizi bir kez daha duaya çağırır. Birkaçmakta sonra havarîlerin, *“Ey Rabbimiz! Biz Senin indirdiğin kitaba iman edip gönderdiğin elçiye tâbi olduk; bizi Hakk’ın şahitleri olarak kaydet ve tesbit buyur.”*¹³ şeklindeki içinde sorumluluk da bulunan yakarışlarına dikkatlerimizi çeker. Sonra nebiler çevresinde saf bağlayıp mücadele veren “ribbiyyûn”un *“Ey Rabb-i Kerimimiz! Günahlarımızı ve bilmeyecek içine düştüğümüz aşırılıklarımızı affeyle; bizleri doğru yolda sabitkadem kıl ve küfrü küfran içindekilere karşı bize yardımcı ol.”*¹⁴ diyerek bu defa da rabbanilerin dilinden bir dua armağan eder. Sûrenin sonuna doğru açtığı tefekkür faslını *“Ey Rabbimiz! Bizler ‘Rabbimize inanın!’ deyip imana çağırın, iz’ana davet eden münâdîyi işittik ve ona icabet ettik. Artık Sen de bizi affeyle, kusurlarımızı bağışla,*

¹² Âl-i İmrân sûresi, 3/16.

¹³ Âl-i İmrân sûresi, 3/53.

¹⁴ Âl-i İmrân sûresi, 3/147.

(canımızı alırken de) bizi ebrar sırasında vefat ettir.”¹⁵ fermanıyla içinde hüsn-ü akıbet dileği de bulunan bir niyazla noktalar. Kendi kendine haksızlık ettiği mülâhazasıyla ürperen gönüllerin “*Rabbimiz nefsimize zulmettik, şayet kusurumuzu bağışlayıp bize merhamet buyurmazsan apaçık maruz-u hüsrân oluruz.*”¹⁶ inkisar içinde sızlanışlarıyla ruhlarımıza ra’şeler salan farklı bir çığlığı hatırlatır. “*Rabbimizin ilmi her şeyi kuşatır. Biz de yalnız Allah’a dayanırız. Ey Rabbimiz! Bizimle şu ‘münkir’ topluluk arasında artık ver o adil hükmünü; (ver de) haklı-haksız açığa çıksın.*”¹⁷ gayretullaha çağrı edalı beyanla, bütün bütün küstahlaşmış inkârcı bir toplum karşısında, gönlü itminanla çarpan, dili ihkâk-ı hak mırıldanan bir nebinin teslimiyet derinlikli yakarışlarıyla ruhlarımıza farklı bir talep üslûbu fısıldar.

Kur’ân, sık sık, biraz da konumlarına göre, nebîlerin yakarışlarından, iç çekişlerinden ve

¹⁵ Âl-i İmrân sûresi, 3/193.

¹⁶ A’râf sûresi, 7/23.

¹⁷ A’râf sûresi, 7/89.

yardım taleplerinden, *“Velimiz Sensin yarlığa bizi..”*¹⁸, *“Rabbimiz! Bizi o zalimlerin zulmüne maruz bırakıp işkence etme..”*¹⁹, *“Sen bütün noksan sıfatlardan münezzehsin; doğrusu ben kendi kendime zulmettim, affını bekliyorum”*²⁰

... dar çerçeveli kareler sunar ve açık-kapalı yüzlerce âyetle bizi kendimizi sorgulamaya, arz-ı hâle, olumsuz yanlarımızdan dert yanmaya çağırır; çağırır ve duanın, konumuna göre belli sorumlulukları olanlara bir güç kaynağı, günaha girmiş olanlara bir arınma kurnası, darda kalmışlara bir çare, musibetzedelere bir inayet eli, acz u fakr ve ihtiyaç içinde kıvrananlara bir hazine anahtarı, dertmend olanlara bir tabip, ümidini yitirenlere bir reca esintisi, mazlumlara-mağdurlara da bir havale çağrısı olduğunu gösterir. Dünya gailelerinden ve ukbâ endişelerinden kurtulma adına hep dua ve tazarruu nazara verir ve onu gönlünün gözleriyle süzüp, ruhunun diliyle mırıldananları sürekli Hakk’a teveccüh ve niyaz koylarında gezdirir.

¹⁸ A'râf sûresi, 7/155.

¹⁹ Yûnus sûresi, 10/85.

²⁰ Enbiyâ sûresi, 21/87.

Kur'ân'ın bu dua televvünlü ufkuna muhazi olarak, dua, tazarru ve niyaz sultanı Efendimiz'in hayat-ı seniyyeleri de âdeta bir yalvarış ve yakarış dantelâsı mahiyetindedir; O, sabah kalktıklarında, akşamı idrak ettiklerinde, geceleri Hak karşısında divan durduklarında, abdeste yöneldiklerinde, namaza yürüdüklerinde, bu miraç ölçüsündeki ibadeti eda esnasında, ezanı dinlediklerinde, kametle kıyam ettiklerinde, Hakk'a kurbet vesilesi sayılan her ibadetin içinde ve sonunda, yeme-içme, uyuma, yolculuğa çıkma, seferden dönme, düşmanla karşılaşma, arzî ve semâvî belâ ve musibetlere maruz kalma esnasında, sürpriz vak'alarla karşılaştığında, harika hâdiseleri müşâhede anında, hastalık ve rahatsızlıklara müptelâ olduğunda, keder ve sevinç vesilelerinin zuhuru hengamında hep el açar, Rabbine yönelir; yerinde şükür ve senâlarla gerilir, yerinde tazarru ve niyazla iki büklüm olur ve sürekli O'na yalvarırdı. Bu icmâlin tafsil ve teferruatını dua mecmualarına havale ederek geçiyorum.

Dua, Hakk'ın tükenmez hazinelerinin sırlı bir anahtarı; fakir, yoksul ve kalbi kırıkların istinatgâhı ve ızdırarla kıvranıp duranların da en emin sığınağıdır. Bu sığınağa adım atan, o sihirli anahtarı elde etmiş sayılır; onun vesayetine dehalet eden fakir, miskin, âciz ve muhtaçlar da umduklarını elde etmiş olurlar.

Gök ehline elden ele dolaşan dua, bir muztarrın tavır ve davranışlarıyla sergilediği hâl duasıdır. Sıkışmış, canı gırtlığına gelmiş bir perişan ve muzdariptir ki, O'na yönelip düşünürken, içini O'na dökerken, ne deyip ne ettiğinin, nerede durup ne istediğinin farkındadır. Böyle birinin duasıyla, gözleri kurumuş sema beklenmedik şekilde salar gözyaşlarını ve ağlamaya durur. Çevreyi tehdit eden hortumlar yol değiştirir, her şeyi alabora eden dalgalar diner ve selâmet ufku görünür. Kırılan faylar sürpriz kararlara teslim olur ve faylardan boşalan gazlar atmosfer içinde eriyip gider. Böyle bir duanın meydana getirdiği meltemle arz dirilir, feza aydınlanır. Sineler inşirahla atmaya başlar; otlar-ağaçlar semâa kal-

kar; güller-çiçekler etrafa tebessümler yağdırmaya durur.

Dua, sebepler üstü kutsal bir talebin Yüceler Yücesi'ne arzı ve Hakk'ın gizli-açık her şeye nıgehban bulunmasına iz'anın da bir unvanıdır. İnsanlar, cinler ve melekler bilhassa iktidar ve ihtiyaçlarını aşan bütün konularda –sebepler dairesinde esbâba riâyet mülâhazası mahfuz– ellerini O'na açar.. içlerini O'na döker.. nâçâr kaldıkları yerde “çare” der inler.. dertlerine derman arayanlar da dermanı O'ndan bekler ve her zaman gönül gözleriyle günebakan çiçekler gibi O'na bakar ve O'nunla muamele içinde bulunurlar.

Ey çaresizler çaresi! Sebeplerin sukût ettiği, içtimaî ahvalin boz-bulanık bir hâl aldığı, her yanda zalimlerin “hayhuy”unun duyulduğu, yığınların çaresizlikle kâh sağa, kâh sola toslayıp durduğu şu karanlık günlerde, zulmet zulmet içinde kıvrananlara nezdinden bir ışık gönder.. sonsuz kudretinle bütün zulüm ve haksızlık ateşlerine bir su serp.. şeytanın ocaklarını

söndür ve iblislerin boyunlarına çözemeyecekleri tasmalar geçir. Ufuklarımızdaki ilham esintileri bir yere takıldı, gönüllerimizde heyecanlar söndü, dillerimizde bir kekemelik var; rahmet ilinden bize dirilten bir meltem gönder.. hakkındaki recâ ve hüsnüzannımızı rahmetinin serhaddine ulaştır ve bizi o ufkun ümitli dilencileri kabul ederek gönüllerimizi imanî heyecanla şahlandır ve dillerimizdeki bağları çöz; çöz ki hâlimizi arz ederken yeni bir günah işlemeyelim.

Mücrimiz, düşkünüz, derbederiz. Ve yakın tarihimiz itibarıyla hiç bu kadar dağılmamış, bu kadar zaafa düşmemiş, bu kadar Senden uzak kalmamış; sürekli “Sen Sen” diyenler dahil asla bu ölçüde Sensizlik yaşamamıştık.

Ey talihsizlerin sığınağı, ey âcizlerin güç kaynağı, ey dertlilerin tabibi ve ey yolda kalmışların hâdîsi ve yol göstereni! Bir kere daha Sana dehalet ediyor ve içimizi son bir kez daha Sana döküyoruz. Boş şeylerin arkasından koşup durduk; olmayacak hülyalara gönül

bağladık. Ümit ettiklerimiz yüzümüze bakmadı ve bel bağladıklarımız asla bizi umursamadı. Bugüne kadar Senden başka sesimizi duyan, başımızı okşayan olmadı. Duygularımızla alay edildi; düşüncelerimiz cürüm sayıldı. Her yanda kundaklamalar yaşandı.. her tarafta fitne ateşleri körüklendi.. yananlar ocaklar gibi yandı ve yapılanlar ismet-i dine dayandı.

Şu anda duygularımız derbeder, davranışlarımız ahenksiz, ruhlarımız kirli, ayaklarımız titrek, ellerimiz mefluç, çoğumuz itibarıyla ümitlerimiz sarsık, havalar boz-bulanık, mağripler hicranla tül tül, maşrıklar lütfuna kalmış... İşte böyle bir dağınıklık içinde Sana geldik. Böyle gelenlerin ilki değiliz, sonuncusu da olmayacağız. Rahmetin, bu garip pişmanların ümit kapısı, bizler de bu kapının önündeki liyakatsiz dilenciler. Şimdiye kadar gelip Senin kapında ihtiyaç izhar edenlerden boş dönen hiç olmamış; hiçbir kaçkın ve pişman da o kapıdan kovulmamıştır. O kapı Senin kapın, onun başkalarından farkı da her gelene affındır. Bizi hilm ü silminle güçlendir. Zalimlere de varlığını duyur.

Ey her duada bulunana icabet eden ululuk tahtının Sultanı! Şu anda binler, yüz binler Senin karşında divan durarak ellerimizi Sana açıyor ve külliyyet kesbetmiş niyaz edalı soluklarımızla, kullarına her zaman açık bulunan, hiç olmazsa aralık duran rahmet desenli kapının tokmağına inleyerek dokunuyor ve “Biz geldik” diyoruz. Herkesi ve her şeyi görüp gözettığıne, her sese ve herkese merhamet ettiğine gönülden inanarak kaçkınılığımızı muvakkat dahi olsa görmüyor, günahlarımızı af çağlayanların içinde tasavvur ediyor, karıştırdığımız haltlara değil, Senin afv u safhına bakıyor ve ümitlerimizi ona bağılıyoruz; bağılıyor ve Sen varsan –ki aslında kendinden var olan sadece Sensin– bizim terk edilmemiz söz konusu olamaz. Enîsimiz Sen isen, çevrenin vahşetinden bize ne! Her yanda şeytan ve avenesi içten içe homurdanıp duruyorlarmış, Sen bizimle olduktan sonra ne ifade eder ki! Sen her şeyin biricik hâkimisin ve hükmünü engelleyecek bir güç de yoktur. Sen saltanat dairen içinde en küçük şeyleri görür, en cılız sesleri işitir,

hiçbir şeyi ve hiçbir kimseyi cevapsız bırakmazsın.

Şimdi biz de, bize verdiğin isteme duygusu ve istenenleri vereceğin inancıyla rahmetinin vüs'ati genişliğindeki kapına dayanıyor, son bir kere daha hâlimizi arz etmek istiyoruz. Hâlimiz Sana ayan, söyleyeceklerimiz bildiklerinin bir kısmını beyan. Beklediğimiz asırlardan beri bizi kıvrım kıvrım kıvrandıran dertlerimize derman.. icabet buyur ey Rahîm ü Rahmân!

BEN GELDİM¹

*Kulluğum başımda billûrdan bir taç,
Kullukla erilmez pâyeye erdim.!
Kapında bu benden hep Sana muhtaç;
Aç kapını, tut elimden ben geldim!*

*Duydum büyünü en engin bir hazla,
Koşarken koşanlar hep Sana nazla;
Bense, işte şu tutarsız niyâzla,
Aç kapını, tut elimden ben geldim!*

¹ Kırık Mızrap, s. 303.

B e n G e l d i m

*Kalmadı korkum yakından-ıraktan,
Her şeyi çözen, çürüten topraktan;
Tek endişem var, o da son duraktan;
Aç kapını, tut elimden ben geldim!*

*Fikirler bomboş ve hudutsuz fezâ,
Duyulup görülen rûhlara ezâ,
El açıp herkes durunca niyâza,
Aç kapını, tut elimden ben geldim!*

*Ses ver, öteden nağmeler duyulsun!
Ünsün akıp akıp rûhuma dolsun.
Kaybedenler yitirdiğini bulsun,
Aç kapını, tut elimden ben geldim!*

*Üst üste şafaklar söksün çöllerde,
Açsın bahtımın ikbali her yerde;
Tıpkı bir tulû gibi perde perde,
Aç kapını, tut elimden ben geldim!*

*Doğup esince nûrun tepelerden,
Duyulduğunda nâmın kubbelerden;
Taşarken celâlin minarelerden,
Aç kapını, tut elimden ben geldim!*

*Hep uzak olsam da Sen yanımdaydın,
Bütün benliğime nûrunu yaddın;
Sen'inle olunca günlerim aydın,
Aç kapını, tut elimden ben geldim!*

*Rûhumda hafakan, boynumda kement,
Hatırımı yakîninle mâmûr et!
Hâlim sana ayân, eyle inâyet!
Aç kapını, tut elimden ben geldim!*

Arz-ı Hâl¹

*Hâlimiz Sana ayân; dün ayrı bir isyan, bugün
ayrı bir isyan; ne iradelerimizde fer kaldı ne
de dizlerimizde derman; her şeye rağmen
kararttığımız kaderimiz Senin elinde;
liyakatimize göre değil, istihkakımıza bakarak
ne olur, sun ihsan üstüne ihsan, ey
dertlerimize derman!*

Arz-ı hâl etmek üzere artık kapının önündeyiz. Gözlerimiz zuhur edecek teveccüh tayfları ufkunda, dudaklarımızı Zât'ını tazimle süsleyip sinelerimizin âhlarını mırıldanarak, kulak kesilmiş takdirlerinizi bekliyoruz. Ayrı düştüğümüz o talih-siz günlerde aklımızı hevâ kapıp götürdü,

¹ Örnekleri Kendinden Bir Hareket, 2010, s. 130.

kalblerimizi şeytan okları delip geçti, hem sar-sık hem güçsüzüz. Evvela mârifet ve muhabbetle gönüllerimize hayat üfle ve bu mevhibelerini yeni iltifatlarla taçlandır. İna yetinle elimizden tut ve bizi şu birkaç asırlık sefaletten kurtar. Her yerde pusuya yatmış din düşmanları, dine-imana taarruz bahaneleri icat ediyor ve saldırı fırsatları kolluyor. Kapının kulları geçinen bir kısım densizler ise, insanların diyanet hislerini kullanarak dünya peşinde koşuyor. Dört bir yan, kin ve nefret hırılıtları, hırs ve makam homurtularıyla inim inim.. kitleler şaşkın, istikbal sis ve duman, yollar amansız, yol kesenler imansız, aldananlar ise hadd ü hesapsız; ya katından bize bir ışık ve burhan gönder, ya da artık bu yolu nezdine döndür...

Vücutlarımız rüzgârla sarsılan ağaçlar gibi tiritir, yüzlerimizde inkisar çizgileri ve gönüllerimiz de burkuk mu burkuk.. adem-i kabul endişelerimizi engin müsamahana bağlayarak harem-gâh-ı sübhâniyeye yürüyor gibi Sana yaklaşma heyecanı içindeyiz. Sen şimdiye kadar o dergaha kimleri kabul etmedin ki.! Kabul etmekle de

kalmadın isyanlarını, tuğyanlarını, küstahça baş kaldırmalarını afv u mağfiretinin çağlayanına salarak alıp onları baş köşeye oturtun; oturup pişmanlıkla o tir tir sinelere yeniden diriliş kevserleri içirerek onlara ebedî varolma zevkini duyurdun. O kapıdan ne mütemerrid küstahlar ne de sürekli baş kaldırmış asiler kovulmadı, geriye döndürülmedi. Bir kere “Ya Rab!” diyene binlerce lütufta bulundun.. adını dil ucuyla ananları bile sürekli yâd edilme hil’atleriyle şereflendirdin. Bütün bunlar ümitlerimize fer verdi, gönüllerimizi Sana koşma heyecanıyla şahlandırdı. Ellerimiz yukarıda, ruhlarımız afv u safh intizarı içinde.. söze ne hacet hâlimiz Sana ayan...

Sen biliyorsun, biz de bunun farkındayız; ömrümüzün hasenât kefesi bomboş, pek çoğumuz itibarıyla bir ihlâs bezginliği içindeyiz. Çoğumuz gafil, bedbin, dünsüz-yarınsız sefil birer hâzede gibi aktüalite ile iç içeyiz. Her hâlimizde âlâyiş, gösteriş, köpük köpük hevâ ve heves; sürekli zevk ü sefâya, makama,

mansiba, şöhrete, şana ve dünyevî hülyalara oynuyoruz. Yiğınların rüya ve hülyaları ekonomi ve refah; taptıkları da dolar, dinar ve euro. Ruhlar meflûç, kalbler kötürüm, basîret âmâ, düşünceler kirli, davranışlar da tam buna göre... Gece ve gündüz gibi iki yüzlü yaşıyoruz, ak görünüyor kapkara davranıyoruz; idare ve siyaset deyip hem ışık türküleri söylüyor hem de karanlık ağıtları mırıldanıyoruz. Devirlere, dönemlere göre renkten renge giriyor, bukalemunları şaşırtacak mârifetler (!) sergiliyor ve aldatmayı beceri kabul ediyoruz. Bazen başımıza bir beyaz külâh geçiriyor, bazen belimize zünnar bağılıyoruz; bazen minarelerin başında tevhidi ilan ediyor gibi bar bar bağılıyor, bazen de “lâyüad ve lâyuhsâ” şürekâya selam duruyoruz.

Zulüm ve lütuf duyguları içimizde âdetâ yan yana, kahramanlık gösterileriyle cebânet tavırları aynı kalbde sarmaş-dolaş; hile, hud’ayı aklın en önemli derinlikleri sayıyoruz.. kendi hile ve komplolarına yenik düşenlerimizin

ise hadd ü hesabı yok. Ellerimiz-ağızlarımız, gözlerimiz-kulaklarımız, dillerimiz-dudaklarımız yaratılış gayelerinden fersah fersah uzak ve âdeta nankörlüğe kilitli; eller memnû meyvelerde, ağızlar harama açık duruyor; gözler başkalarının kusur müfettişi.. yalan revaçta, hıyanet âdiyattan bir şey, hakkın ismi var sadece; adalet “sayyâd-ı bîinsaf”ların hazırladığı kapanların önüne saçılmış birkaç dane gibi bir şey; vefa Kafdağı'nın arkasında, ahde hürmet unutulup da bir köşede kalmış mı bilemiyorum; buna karşılık haksızlık firavunları utandıracak dorukta. “Lânetle anılan cebâbire”ye rahmet okutturacakların sayısını Allah bilir... Gerçi insan olduğunu fark edenlerin adedi de az değil; ama, canavarlaşan ruhların yanında bunlar deryada birer damla kalır. Zannediyorum nefis, sırtında taşıdıklarına hiçbir dönemde bu kadar başarılı küheylanlık gösterisi yapmadı. Binler-yüz binler nereye koştuğunun ya da koşturulduğunun farkında değil; yollar kıvrıla kıvrıla bir meçhule uzanıyor, yolcularsa bir

hedefe doğru yol aldığını sanıyor. Mesafeler amansız, yürüyenler iz'ansız, plânlar birer kuru-
runtu, yapılanlar ise havanda su dövme.

Her durakta bir sürü hain düşünce rengâ-
renk masallar üretiyor.. masallar birer büyü gi-
bi dinleyenleri uyutuyor.. bâtila açık şuuraltla-
rı, aldatan rüyalar görüyor. Bu rüyalarda küfre
şahlık urbaları giydiriliyor; diyanete ise cadı el-
biseleri. Mazi karanlık birkaç fotoğraf karesine
hapsediliyor. Gelecek ve hususiyle de ebediyet
âlemleri yokluk zindanları gibi gösteriliyor.
Ruhun gözlerine kezzap dökülmüş.. vicdan
mekanizmasına civa akıtılmış. Çevrede serpilip
gelişen yeşilliklerin çehresine zift serpiştiriliyor..
ve her şey, ama her şey olduğundan başka
gösterilmeye çalışılıyor.

Bugün pek çoğumuz itibarıyla küçük bir
Cennet olan gönül dünyamızda, cismânî arzu-
lar gelip yuva yapmış; sırrın kontak noktaları,
nefsanî arzuların ağına takılmış; çoklarının o
simsiyah alınları gibi bahtları da kapkara..
bunlar, diriler gibi görünseler de ölü sayılırlar.

Aslına bakılırsa, şu anda çektiğimiz arka-sındaki sâiklerin hepsi çizgi çizgi bu fotoğrafta mevcut.

Biz çok erken bir dönemde aldatıldık, şu anda da bir aldanmalar fasit dairesi (kısır döngüsü) içinde bulunuyoruz. Önce şu hayat bize şeker-şerbet gibi gösterildi; sonra da, zehirle kirletilerek kâse kâse ruhlarımıza içirildi. Bugünkü karın ağrılarımız dünkü tükettiğimiz kâselerden, yarınki sancularımız da –Allah’tan fevkalâde bir sıyanet olmazsa– bugün yudumladığımız o semm-i katilden olacaktır.

Tedaviye muhtaç aliller, ruhun perişaniyetiyle sarsık zeliller ve günahlarla Müslümanlığın ayıbı hâline gelmiş kirlileriz; ama, bizi arınma kurnalarına götürececek yollar perişan, köprüler de çoktan yıkılmış.. biz kansızlıkla kıvraniyoruz ama üzerimizde kan emen bir sürü sülük var; zafiyetle tir tir titreyip duruyoruz ama tepemize inip kalkan balyozlar da eksik olmuyor. Çok defa, hevâ, heves fırtınaları karşısında hazan yemiş yapraklar gibi savrulup duruyoruz..

rüzgârlar sert esiyor, barınaklar iğreti; hülyalarımız pamuk gibi yumuşak, realiteler ise tipiboranla soluklanıyor.

Doğru-dürüst hiçbir şey olamamışız, her şey olmuşluğun hesaplarıyla oturup kalkıyoruz. Ortada mülk yok, saltanat yok, Süleymanlık rüyaları görüyoruz. Ne gönülden Ramazan olabildik, ne de oruç; ama her zaman sahur davulu gibi güm güm ötüp durduk. Boyumuzun kat kat üstünde bir gurur âbidesi gibiyiz. Amansız hâdiseler karşısında karton gibi bir hâlimiz var; gel gör ki, granit olduğumuz iddiasındayız.

Makam sevgisi, şöhret hissi, rahat etme düşüncesi, tenperverlik duygusu boyunlarımızda âdeta çelikten bir kement; her biri birer gayya olan bu duygulardan bir türlü kurtulamıyor ve mahiyet-i nefsü'l-emriyemize göre kendimiz olamıyoruz. Dünya ve ukbâ kazancı adına ne ciddî bir hesap ne de tutarlı bir plâna sahibiz. Kazançlar kuşağında sürekli kaybediyoruz; kaybederken de muhtemel daha kötü

durumlarla teselli olmaya çalışıyoruz. Zamani suçlama, şartlara lanetler yağdırma da ayrı bir avunma yolu. Suç ve günah bize ait, zamana sövmenin âlemi ne.! Zehri içen biziz, kimyacıya küfretmek de neden!?. Devran ne bize ne de başkasına bir kötülükte bulundu; biz kendi devranımızı yıkıp târumar ettik. Yanlış okuma, yanlış yorumlama ve yanlış anlama bizi kural-sız bir toplum hâline getirdi. Dağınık, derbeder ve kullanılmaya müsait bir hâlimiz var; gelen başımıza basıp geçiyor, giden başımıza basıp geçiyor. Biz, “mevcutla iktifa” deyip istirahat çekilmişiz. Şeytanları şehrâyinlerle sevin-direcek, melekleri üzüntüye boğacak bir tuhaf-lık içindeyiz. Zahirî hâlimize bakılacak olursa, her yanımızda kıyamet ışıkları çakıp duruyor. Bu kıyamete “dur” diyecek seher yolculuğuna azmetmiş olanların ağzında birer fermuar var. Topraklarımıza Hârût-Mârût büyüğü düşmüş gibi anlaşılmasız ihtilâçlar yaşıyoruz. İnsanlar birbirine yabancı, vifak ve ittifak nikâhı Allah'ın buğz ettiği talâka emanet, nefsanî

duygularımız yeni fırtınalar çıkarma cephesi oluşturma peşinde ve hepimiz şahsî düşüncelere ipotek gibiyiz.

Bütün bunlara rağmen, bizi bize bırakmaman en büyük dileğimiz. Kendimiz edip kendimiz bulsak da, rahmetin, istihkaklarımıza lütuf televvünlü haklar bahşedecek vüs'atte. Eğer göz kamaştırıcı güzelliklerle dönüp duran şu kâinatların etekleri mücevherlerle dolu ise, bu Senin rahmet ve servetinin sınırsızlığındandır. Eğer tabiatı gereği şu kuru zemin İrem Bağları gibi rengârenkse, o da Senin engin keremindedir. Gözlerimiz o geniş rahmetinin tüllediğinde, düşüncelerimiz her tarafa serpiştirdiğin kereminin tecellîlerinde.. ümitlerimizi bir kere daha şahlandırarak, teveccüh ve yakınlığını, uzaklıklarıyla görünmez, duyulmaz hale getiren biz kullarına yakın olduğunu duyur. Vicdan kültüründen mahrum şu derbeder gönüllerimizi mârifetinle doyur.

Bize, her şeyde Seni okuyan gözler, her nağmede Seni duyan kulaklar ihsan ederek

düşünce ve beyanlarımızı varlığına tercüman kıl! Yakınlığını gönüllerimize öyle duyur ki, ömrümüzü hep “Sen, Sen” demenin zemzemesi içinde geçirelim.

Bizler, bir zamanlar yoksuk; var olma ihtiyaç ve neşesinden de habersizdik. Sen bizi cebr-i lütfiler tezgahından geçirerek, talep üstü, vücud, hayat, şuur, idrak, irade ve gönül gibi latîfelerle şereflendirip, rahmet yurdunun koridoru şu mihnet diyarına gönderdin. Verdiğin şeyleri istememiştik, isteyemezdik, isteyecek bir mahiyette de değildik. Ancak şimdilerde, bu lütuflarını anlamaya çalışıyor ve Hâlikımızın bihemptâ bu atıyyeleri altında iki büklüm matıyyeler olarak, ihtiyaç ve ıztırar çöğlklarıyla inliyor ve bunca şeyden ciddî haberdar olamamanın hacâletiyle iki büklüm oluyoruz.

Hâlimiz Sana ayan; dün ayrı bir isyan, bugün ayrı bir isyan; ne iradelerimizde fer kaldı ne de dizlerimizde derman; her şeye rağmen karartığımız kaderimiz Senin elinde; liyakatimize

göre değil, istihkakımıza bakarak ne olur, sun
ihsan üstüne ihсан, ey dertlerimize derman!

Üst üste musibetler kümelenmiş tepemiz-
de.. yürüdüğümüz yollar zikzaklı ve yokuş..
bizler günah yolunun yorgunları, hiç de iç açı-
cı olmayan günlerin elinden zakkumlar yu-
dumladık.. içimiz dışımız yara bere, enerjimiz
bitmek üzere; yük ağır, akıl şaşkın, ruh bitkin,
ümit mumu sönmek üzere –onu Sen hiçbir za-
man söndürme– yollarda dökülüp kalanlar
gelip gelip sinelerimize oturuyor.. oturma ni-
yetinde değiliz ama, uzun zaman ayakta dura-
bilecek gibi de görünmüyoruz. Sen bize her
zaman yaptığın gibi sürprizden kapılar arala
ve ekstra ihسانlarınla bizi bir kere daha inaye-
tinin gölgesinde serinlet ve ümit çerağlarımıza
nezdinden sönmeyen bir ışık gönder.

Bizden evvel, binlercesinin bu kabîl dilekle-
rine icabet edip onlara lütfundan kapılar ara-
ladın ve başlarına sağanak sağanak ihسانlar
yağdırdın.

En son başvurulacak merci Sensin, arz-ı hâlimiz de Sanadır. Huzuruna gelip iç çekişlerimize, içten olup olmadığını bilemediğim gözyaşlarımıza, bükülmüş kaddimize, renk atmış benzimize merhamet buyur ve bize iman ve mârifetteki neşeyi son bir kez daha duyur.

Dua edenlere cevap veren Sen, ızdırapları dindirip ihtiyaçları gideren Sen, devrilenleri kaldırıp doğrultan Sen, çatlayıp kırılanları sarıp sarmalayıp tedavi eden de Sensin! Senden ayrı kalışımız ruhumuza renk attırdı; nefsanîlik ve gaflet, ibadetlerimizin mânâ ve özünü alıp götürdü; samimiyetsizlik dualarımızın kolunu-kanadını kırdı. Sinelerimiz bomboş, düşüncelerimiz tutarsız, kalbî ve ruhî hastalıklarımız bizi yere sermek üzere.. ey kimsesizler kimsesi, bize Eyyub'un hayat ırmağından bir çağıldı gönder, Mesih diyarından da bir nefes.! Hayır hayır! Bizi Ruh-u Seyyidi'l-Enâm'ın nefehâtıyla yeniden dirilişe erdir.. yakınlığınla gözlerimizi aydınlat ve bizi uzaklığımızın zulmetlerinden kurtar.

Hepimiz önümüze atacağın bir lokmaya muhtaç, boynumuzu bükmüş böyle bir tevecüh bekliyoruz. İşimiz sürekli tuğyan ve her hâlimiz isyan olsa da gözlerimiz kamerin o sürpriz tulûu gibi ekstra bir doğuş intizarında. Hak dostları, Sana vasıl olunca hayret yaşarlar; bizse Seni tam bilememenin hayretleriyle şaşkınlık içindeyiz. Var eden Sensin, yok eden de Sen; uzak tutan Sensin, yaklaştıran da Sen; Sen bizi biz etmeseydin biz bu duyduklarımızı duyamaz ve bize imanın neşesini tattırmasaydın şu söylediklerimizi mırıldanamazdık. Verdiklerin vereceklerinin referansı; diliyor ve dileniyoruz, bize yakınlığını duyur ve benliğimizde Sana karşı yaklaşma heyecanları uyar.

Talep ettiğimiz şeylerin biricik sahibi Sensin; her zaman acz u fakr ve ihtiyaçlarımızın ibresi de Seni gösteriyorsa başka hangi kapıya yönelebiliriz ki.!

Ey Rabb-i Rahîm! Biz güçsüz, hasımlarımız azgın; şeytan ve avenesi bir cephe oluşturmuş

ki, Sen inayet etmezsen bunlarla baş etmemiz mümkün değil; her yanda düşmanlarımız gayzla köpürüyor; dostlarsa suskun ve temkin murâkabesinde. Sadece o kadar mı?. Hayır, bir sürü de dost kılığında düşman var ve hepsi de tam tekmil taarruz vaziyetinde. Hâdiseler acımasız cereyan ediyor; hicranla geçen zaman bir türlü bitmiyor.. mekan da, zamanın rengine bürünüyor. Bazen seherlerde esen yeller bile kasvetle esiyor; bazen de Sana niyaz içinde bir fecir aydınlığı ruhumuzu sarıyor. İnşirah duyup biraz seviniyoruz; biz sevinirken hasımlarımız da ha bire ha esiriyor; bu defa bize de olduğumuz yerde kalakalıp yutkunma düşüyor.

Bütün bunları Sana açıyor, içimizi Sana döküyor ve nazar-ı merhametine dehalet etmek istiyoruz. Aslında, Sen varken başkalarından yardım istemek şirk ve şuna-buna el açmak da bir saygısızlıktır. Yaralarımızı saracak Sen, ızdıraplarımızı dindirecek de Sensin. Sensin kin ve

nefretle atan kaskatı kalbleri yumuşatacak; Sensin nifak gel-gitleri içinde bocalayıp duranlara istikamet üfleyecek. Nazarî insanlıktan amelî insan olmaya yüklelememiş bahtsızların talihlerine de bir ışık yak. Uzakta duranları daha da uzaklaştırarak tazib etme; dudakları Seni tazimle süslü kulların yakarışları arasında bizim dileklerimize de icabet buyur.

HER ŞEY SEN'DEN¹

*Her Şey Sen'den, Sen ganîsin,
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!
Hem evvelsin hem âhirsin,
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!*

*Bulduğumu Sen'de buldum,
Bâtıl Őeylerden kurtuldum;
Gelip kapında kul oldum;
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!*

¹ Kırık Mızrap, s. 246.

*Ayân ışığın her yerde,
Gözsüzlere eşyâ perde;
Huzûrun dermân her derde,
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!*

*Dünyalar Sen'inle Cennet,
Nimet Sen'den kime minnet?
Gel kuluna merhamet et!
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!*

Her Şey Sen'den

*Gönüllere hayat iman,
Mü'minlerde tam itmi'nan;
Gâfillerin hali yaman,
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!*

*Işığınla aydın her yan,
Şaşkınlar arıyor bürhan,
Tecellin her yerde ayân,
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!*

Âlem kitap eşyâ apak,
Otlar ağaçlar ve toprak,
Sen'i söyler yaprak yaprak,
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!

Ârif gönlün bağlayarak;
Âşık her dem ağlayarak,
Kıtmîr bağrın dağlayarak,
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!

Sen Fâil-i Muhtarsın¹ _____

“N’olur ya Rabbî, n’olur ya Rabbî, neyin noksan olur ya Rabbî.” (M. Lütfi) Rahmet Senin sıfatın, inayet âdetin, af şanın; bizler de o rahmet, o inayet ve o mağfirete muhtaç kullarınız. “Kerem kıl, kesme Sultanım keremin bînevâlerden / Keremkâne yakıştır mı kerem kesmek gedâlerden.”

Ey Rab! Senin dualara icabet etme mecburiyetin yoktur; ama bizim ona ihtiyacımız hissettiklerimizden de çoktur. Bütün dileklerimizi kabul buyur ve bunları kabulünü vicdanlarımıza duyur; aç ve yalnızlıkla tir tir titreyen kalblerimizi iman ve itminanla doyur. Ciddî bir yol almış sayılmasak

¹ Örnekleri Kendinden Bir Hareket, 2010, s. 138.

da yıllar var hep yollardayız. Ufkumuz gam ve kederle tülleyeniyor. Önümüzdeki engebeler beşer takatini aşkın görünüyor. Ümmet-i Muhammed (aleyhissalâtü vetteslîmât) perişan, derbeder ve ızdırıp içinde.. Müslümanlık gelenek ve göreneklerin darlığına mahkûm.. ibadet ü tâat kültür televvünlü.. duygular, düşünceler fantezilere emanet.. mücadelelerin esası da çıkarlar, menfaatler, ırkî mülâhazalara dayalı. Ölenler bir hiç uğruna ölüyor, öldürenler işledikleri cinayetleri mücahede sayıyor.

Ey Rab! Elimizden tut, dostlarının yüzüne baktığın gibi bize de rahmetinle teveccühte bulun.. iç dünyamızı varlığının ziyasıyla nurlandır ve bizi Sensizliğin zulmetlerinden, zindanlarından halâs eyle; halâs eyle ve eşîğine baş koymuş kapının şu sadık kullarını yalnız bırakma. Senden kalblerimize ışık, iradelerimize güç, düşüncelerimize istikamet, niyetlerimize de hulûs istiyoruz. Bizleri iç dünyamızla yeniden inşa ederek ruhlarımıza ahsen-i takvîm sırrını duyur. “N’olur ya Rabbî, n’olur ya Rabbî, neyin noksan olur ya Rabbî.” (M. Lütî) Rahmet

Senin sıfatın, inayet âdetin, af şanın; bizler de o rahmet, o inayet ve o mağfirete muhtaç kul-larınız. “Kerem kıl, kesme Sultanım keremin bînevâlerden / Keremkâne yakışır mı kerem kesmek gedâlerden.” (M. Lütî) Senin kapının genişliği başımızı sokacak başka kapı aramaya ihtiyaç bırakmamıştır. Başımızı o kapıdan içeri-ye sokabildiğimiz kadar sokuyor, sesimizi edep ve temkinle kalibre ediyor ve Senden arızasız ibadet ü tâat adına bir güç, masiyetler karşısın-da sarsılmayacak sağlam bir irade ve musibet-leri iyi değerlendirebilecek bir idrak ve bir basi-ret istiyoruz. İstediklerimizi ver ve bizi kendi darlığımıza mahkûm etme.

Biz her şeyimizle Seniniz; Sana hamd ü se-nâda bulunuyorsak, Senin lütfettiğin uzuvlar-la bunu yapıyoruz; kulluğuna koşuyorsak, boynumuzdaki acz ü fakr tasmaşının gereğini yerine getiriyoruz. Bunlar Sana göre değil, bi-zim tutarsızlığımız çerçevesinde çırpınışlar.. evet, nerede Senin ululuk ve azametini, nere-de bizdeki kulluk? Nerede o altından kalkıl-maz lütuf ve ihsanlar, nerede bizdeki o kırık kol ve kanatlar?..

Ya Rab! Önümüzdeki şu upuzun hayat yolculuğunda, bizi kendi idrak ve ihsaslarımızın darlığıyla baş başa bırakma; akıllarımızı inhiraf ve sürçmelerden, nefislerimizi cismânîliğin baskılarından, gönüllerimizi de hevâ ve heveslerin öldürücü oklarından sıyanet eyle. Kapının kullarını; ilimde kibr u gururdan, ibadette riya ve gafletten ve duygularına renk attıran ülfetten koru. Senin yolunda yürüyor gibi görünüp Senden uzaklaşmak, kurbet atmosferinde iç içe firkat yaşamak, hep rızadan söz edip gazap arkasından koşmak ne acıdır! Sen bizi kazanç yolu sanılan bu tür haybet vadilerinde ömür tüketmekten muhafaza buyur.

Rabbimiz! Senin bize sahip çıkıp sıyanet etmen, düştüğümüzde tutup kaldırman, kirlenen mahiyet-i insaniyemizi sık sık yıkayıp, arındırıp nezdindeki gözü sürmeliler arasında kabul buyurman, Zât'ın için bir nakîse sayılmaması yanında bizim için çok şey ifade etmektedir. Gerçi cürüm cürümdür ve ceza ister. Biz de öyle bir cürmün prangalı mahkûmları sayılabiliriz. Ne var ki Sen, azap edecek pek

çok kimse bulabilirsin; fakat biz, affedecek birini asla bulamayız. Ey affi tecziyesinin önünde rahmet tahtının sultanı! Bizi bir bilinmez ve bulunmaza bırakarak tazib etme. Eğer bir zaman Senden kaçıp –aslında kaçınılmazdan kaçmışız– akla-hayale gelmedik levsiyâta girdi, mahiyet deformasyonları yaşadı, haddimizi bilmezlik edip Sana baş kaldırdı, hevâ u nefislerimize uyup kirlendi ve kendimize kıydı isek –ki bu ahsen-i takvîm dilrubâları için bir intihardır– şimdi bin bir çaresizlik içinde, ama ihtiyaçlarımızın şuurunda olarak, boynumuzda hâkimiyetinin tasmaları, ayaklarımızda ıztırrar prangaları, ellerimiz göğüslerimizde günahlarımızı itiraf ediyor; bir kez daha kapının kulları olduğumuzu mırıldanıyor, “merhamet” deyip inliyor ve ululuğuna yakışır bir muamele bekliyoruz.

Bizleri bağışla, öyle bir dünyada hayata gözlerimizi açtık ve öyle bir âlemde yaşıyoruz ki, önümüzde tuzak, arkamızda tuzak; uğrayıp geçtiğimiz her yerde nefis, şeytan ve aynı takımdan binlerce ifrit ağını germiş av bekliyor;

yol boyu yüzlerce fitne ocağı ve isi-dumanı gelip sinelerimize oturuyor. İnanetine ihtiyacımız açık, çaresizliğimiz her hâlimizden belli; bizleri yara-bere almadan hedefe ancak Sen ulaştırabilir ve bugüne kadar elli defa çatlamış, kırılmış ruh dünyamızı da ancak Sen tamir edebilirsin. İçimizi Sana döküyor, kusurlarımızı Sana açıyor ve bize yeniden insan olma yollarını göstermeni diliyoruz.

Yeni bir azim ve ümitle bir kere daha Sana yöneldik. Başımızı ayaklarımızla buluşturduk ve bir sürü beklentiye koyulduk. Arzu ve isteklerimizde bize inkisar yaşatma! Bize sevginden kâse kâse şerbetler sun ve gönüllerimizi iştia-kınla coştur! Sinelerimize öyle bir aşk u şevk koru saç ki, kalmasın kararımız; başımız kapının mübarek eşğinde, nabızlarımızda Seni duymanın heyecanı, gönüllerimizde aşk u vuslat hafakanı, gözlerimiz çağlayıp gitsin ve âh u efgânlarımız gökleri titretsin.

Bundan sonra olsun, artık oturup kalkıp hep Seni düşünelim.. her şeyi Sana bağlayıp öyle sevelim.. vuslat hülyalarıyla yaşayıp Sana

karşı iştîyakla köpürüp duralım. Senin için kıyam edip, Senin için oturalım.. her şeyin çehresinde Seni okuyalım; her nesneden Sana ulaştırıran yollar bulmaya çalışalım.

Bugüne kadar başka hülyalar peşinde koşma, koşma yorulduk. Sensizlik canımıza tak etti.. meğer, mülâhazalarda Sen olmayınca en geniş yollar ne kadar da daralıyormuş, şehrahlar nasıl da sevimsiz patikalara dönüyormuş...

Sen artık, bize bir kere daha gurbet yaşatma; bizi Sensiz ve ışısız bırakma! Senin yolunda gibiyiz; ama ciddî bir azığımız yok; ömür sermayemiz yabancı hülyalar, yalancı rüyalar arkasında hebâ olup gitti. Huzurundayız; fakat elimiz boş, gönlümüz boş, hasenât defterimiz bomboş; ama bütün bu boşluklara yetecek sihirli bir iksirimiz var; hakkındaki hüsnüzannımız.. evet, cürmümüz dağlar cesâmetinde; ümitlerimiz ise, ufkun onların üzerine oturduğu her şeyin üstünde.

Yürüyeceğimiz yollarda yüzlerce firavun, yüzlerce nemrut, yüzlerce Ebû Cehil pusu

kurmuş bize diş biliyor; varsın bilesin, hepsinin hakkından gelecek Sen varsın ya.! Aczimiz mutlak, fakrımız açık, ihtiyaçlarımız sınırsız; ama hiçbir endişemiz yok. Zira, istemeden verdiklerine, ettiklerine bakıyor, isteklerimizin verileceğine, ihtiyaçlarımızın da giderileceğine gönülden inanıyoruz.

Seni bilenlerce Sen, bugüne kadar –tabii ki hikmetinin çerçevesinde– her isteyene istediğini verdin ve Sana bel bağlayanları hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadın. Sana doğru bir adım atanı on katı yakınlığıyla şereflelendirdin. Sana gelirken yolda sürçüp düşenleri, yolunun delisi sadık bendelerin gibi arındırıp mükâfatlandırdın. Şimdiye kadar Sana misafir olmuş da ziyafet görmemiş, kapının tokmağına dokunmuş da cevap almamış kimse yoktur.

Muhtaçlar ve muztarlar olarak şimdiye kadar bir hayli yol teptik, bir hayli kapı çaldık ve nihayet gelip Senin inayet arsana çadır kurduk. Sen, ihtiyaç nedir bilmediğimiz, ıztırdan anlamadığımız bir âlemde bize vücut verdin, can

verdin, şuur verdin, vicdan verdin. Şimdi giderilmiş olan bu ihtiyaçlarımızın farkındayız ve Senden bir kere daha günahlarımıza değil, yüzümüze bakıp *“Haydi siz de seçkin kullarım arasına girin ve lütuflarımı paylaşın.”*² diyeceğiniz eşref saatleri bekliyoruz.

Rahmetinin vesâyetine sığınırken, lütfundan sürpriz ihsanlar beklerken, kirlettiğimiz üstümüze-başımıza, gönlümüze-ruhumuza bakmıyor; Senin her nasılsa, uzun zaman takılıp yollarda kaldıktan, ya da yolda bulunmanın erkânına saygısızlık ettikten sonra, toparlanıp Sana gelen birine gösterdiğin/göstereceğin mukaddes memnuniyet ve münezzeh sevince dayanarak aynı muameleyi bekleme cür’etinde bulunuyoruz.

Bir süre ayrı düştükten sonra dönüp Sana gelenleri kovmayacağını vaad ediyorsun –aslında kovduğunu da hiç duymadık ya–. Sana yönelenlere hep “gelin, gelin” diyorsun. Ey Rab! Böyle emekleye emekleye sürünmeyi de

² Bkz.: Fecr sûresi, 89/29-30.

gelme kabul edeceksen, müsaade buyur “Biz de geldik” diyelim. Geldik ve Sana, yolların amansızlığını, nefis, şeytan ve hevânın imansızlığını, bizim de dermansızlığımızı şikâyet ediyoruz. Bilhassa, her zaman hatalara açık duran, mâsiyetlere meyyal bulunan ve ululuğuna karşı hep saygısız davranan serkeş nefsimizi Sana şikâyet ediyoruz. Yığınlar, onun zehirli hançeriyle yaralı ve bitkin, hep onun dümen suyundalar; işleri eğlence ve oyun, hâlleri gaflet ve dalâlet, arkasından koşup durdukları şan-şöhret, zevk u safa ve rahat, hedefleri de çıkar ve menfaat. Her birini birer öldüren virüs kabul ettiğimiz bu mikroplar şimdiye kadar nice “serv-i revân canları, nice gül yüzlü sultanları”, nice hanları ve hakanları yere serdi ve saltanatlarıyla beraber yerle bir etti.

Sen elimizden tutmazsan, bu mekkâr, bu gaddar hasımlar karşısında kendi kendimize ayakta duramayız. Aksine maiyyetinde olursak, o zaman da hiçbir şeyden korkmayız. Bizleri şeytanın bu kabîl ağlarına takılıp helâk olmaksan, kalbimizi şeytana kaptırmaktan, şeytana

Sen Fâil-i Muhtarsın

kalb kaptıranlarla beraber bulunmaktan muhafaza buyur. Bize yeni bir “*ba’sü ba’del mevt*” lütfeyle; başlarımız önümüzde, boynumuz buruk, gönüllerimiz kırık, Senden ayrı düşmenin hacâletiyle iki büklüm ama fevkalâde ümitli ve Senden eminiz. Bizi bir daha yalnız bırakmamı diliyoruz. Nedametlerimizi gönül heyecanlarımız ve gözyaşlarımıza emanet ederek bize ruhta, gönülde, sırda diriliş bahşetmeni diliyoruz. Kabul edersen bu Senin şanındandır. Reddedersen bu da bizim için apaçık bir hüsrandır. Şanına düşeni yapman ne hoş.! İstihkakımıza göre muamelen ne acı..!

HER YERDE CEMÂLİN¹

*Her yerde Cemâlin neye baksam neyi görsem,
Sevdayla salınıyor her yanda bütün eşyâ;
Vuslata koşuyor pervaneler gibi dünya,
Ah ne olur bir kere de ben vaslına ersem!*

*Doğsa yıllardır beklediğim ümit mehtâbı,
Ellerinle okşasan keder tüten çehremi;
Açsan bana da nezdindeki kudsî haremi,
Bitiverse bu hicranlı günlerin itâbı.*

¹ Kırık Mızrap, s. 317.

*Aşkının ezeli feyzini gönlüme salsan,
Hiç bitmeyen asırlık hafakanlarım dinse;
Sînem mızrap yemiş bamteli gibi inlese,
Kalbimdeki sırrını dudaklara duyursan!*

*Gel, gamla tüten gecemin rengini siliver
Ve şu mahzun sîneme iltifatını duyur!
Boşlukta dönen benliğimi aşkınla doyur!
Tecelli et gönlüme, "Bu da beytim." deyiver...*

Seyyah Üzerine¹

*Ey rahmeti sonsuz Yüce Yaratıcı!
Bizler Senin kapının bendeleri ve bu uğurda
dünya ve ukbâdan geçmeye kararlı sadık
kulların olarak bugüne kadar kimseye secde
edip kul olmadık. Derdimizi Senden
başkasına açmadık. Açtıksa da, “bin tevbe”
diyerek dönüp dergâhına sığındık.*

Ey Yüce Yaratıcı! Cihanın bütün mülk ve saltanatı Senin bayrağının altında Sana boyun eğmekte ve sultanlar Senin kapında Sana kölelik etmektedirler! Her şey Sana koşar, Senden varlık dilenir; Sen ise, kendinden varsın! Emanet varlıklar, var olur, şekillenir sonra da söner giderler; Sen

¹ Ölçü veya Yoldaki Işıklar, 2010, s.17.

ise, bütün bunlardan berî ve müstağnisin! Teksin. Eşsizsin. İhtiyaçsızsın! Bütün varlıklar birliğinden medet umar. Birliğin, çölde kalmışların kevseri ve cennetidir. Bu yerler, Senin emrinle yerinde durur. Gökkubbe, Senin kudret ve iradenle düzenini korur. Eğer bütün bunlar Sana dayanmasaydı, yıldızlar bağı çözülen tespih taneleri gibi kâinatın bağına dağılıp giderdi de bunu kimse önleyemezdi.

Biz hepimiz, Seninle mutluluğa erdik. Seni tanımakla gerçek saadeti tanıdık. Sana dayanmayan ve Senden gelmeyen mutluluktan kaçıyor ve Seni unutturan saadeti de lânetliyoruz. Evet Seni söylemeyen her şeye karşı susmak ve küsmek ve Seni hatırlamayanları da unutmak gerektir.

Ey rahmeti sonsuz Yüce Yaratıcı! Bizler Senin kapının bendeleri ve bu uğurda dünya ve ukbâdan geçmeye kararlı sadık kulların olarak bugüne kadar kimseye secde edip kul olmadık. Derdimizi Senden başkasına açmadık. Açtıksa da, “bin tevbe” diyerek dönüp dergâhına sığındık. Sen, bu kapından ayrılmayanların

S e y y a b Ü z e r i n e

kadehlerini muhabbetinle doldur ve asırlardan beri dudağı tebessüm bilmeyenlerin yüzünü güldür.

Ey yaşlıların ümit ve huzuru! Ey gariplerin sahibi! Ey çaresizlerin çaresi! Nâçâr kalmış kul-larına bir perde aç; açlıklarını gider ve dertleri-ne derman ol!.. Biz, Seni resimlerle, şekillerle anlatmak ve bunlarla vicdanlarımızda duydu-ğumuz güzelliklerini başkalarına da duyurmak istemiştik... Eğer bununla, idrak edemediğimiz ulvî hakikatleri örseledi isek, Senden özür dili-yor ve bizi bağışlamayı istiyoruz.

FÜSUNLU IŞIK¹

*Söyler Sen'i yüz bin dil ile dağlar, dereler,
Her yanda tül tül esmâ ve sıfâtın görünür;
Duyunca adını her gönül ürperir-inler,
Çehreler büyülenir mehâbete bürünür...*

*Vücudun aynasıdır varlık bunda şüphe yok,
Her canlıda Cemâlinden bin bir edâ gizli;
Münkirlere olmasa da mü'mine şahit çok:
Gördüğümüz her şey âdeta lâhut benizli...*

¹ Kırık Mızrap, s. 306.

*Fusunlu ışığın gerçi her simada ayân,
Bunu celâline âşinâ olanlar görür.
Renkler, şekiller, sûretler Sen'i anar her an;
Sen'i anar insanlar, anar ve Sana yürür.*

*Tesbih etmeyen var mı Zât'ını bu cihanda?
Bütün eşyâ Sen'in şem'ine pervane döner;
Vuslat duygusu her sînede bir kara seveda,
Kara sevdalı olmak bile pâyeymiş meğer...*

*Bırakma hicranlara açık hâlimle beni!
Lütfedip vuslatınla rûhumu âbâd eyle!
Yakma ikbal söylemeyen melâlimle beni!
Bir nîm-i nigâhla olsun gönlümü şâd eyle!*

*Gönder ışığından rûhuma sönmeyen bir nûr!
Zuhûl etmeyeyim gayrı varlığından asla;
Ne olur insan artık mahzun gönlüme huzûr,
Kalmasın va'dinin is'âfı bir başka fasla..!*

AÇ KAPINI¹

*İltifat et aç kapını bendeni sevindir!
Nağmeler sun rûhuma ötelerin dilinden;
Sun ve gönlümü saran hafakanları dindir!
Sunduğun gibi nâcârlara kendi elinden.*

*Sen'sin o tek merhametli, bana da bir ihsan,
Lütfeyleyip yolumu otağına eriştir,
Yol boyu her dönemeçte nezdinden bir bürhan;
Sal gönlüme ihsanını fakrımaya yetiştir!*

¹ Kırık Mızrap, s. 308.

*İç içe gurbetteyim, yok gurbetlerin dibi,
Ağarsın ak günler, gelsin zulmetin eceli!
Sen'sin bu gamnâk gönlümün Biricik Sahibi,
Herkes gibi ne olur bana da bir tecelli!*

*Bekliyorum yeni bir vuslat heyecanıyla,
Gönlüme o derin seuginin zevkleri insin.!
Hep kanatlansın rûhum aşkının tûfaniyla.
Hicran edalı ızdıraplarım bir bir dinsin!*

*Duyayım kalbimde tecelli ettiğin ânı,
Bakışlarım hep sonsuzun rengine boyansın!.
Göreyim şevkin vuslata döndüğü zamanı;
İsterse artık her yanım ateşlere yansın;*

*Yansın ki o hâl benimçün tıpkı bir bengisu,
Madde çözülp mânânın bağıında erimiş;
Rûh tecelli avında, gönlümde kurmuş pusu..
Hisler bir büyülü temâşâ ufkuna ermiş.*

*Öyle ki O'ndan başka hiçbir şey işitilmez,
Kulaklara çarpan ses duyguların bestesi;
Saatler “tik-tak”, günler de doğup-batmak bilmez,
Orada bir sihirli meltem sarar herkesi...*

DUA¹

*Allah'ım, Sana ve dualara itimadımı artır;
sebeplere riayeti de bir vazife şuuru olarak
vicdanıma duyur!*

* * *

*Allah'ım, ne azabına dayanacak hâlim, ne de
rahmetinden mahrum kalmaya mecalim var...*

* * *

*Allah'ım, vefasızlık edip Senden uzak kalsam
da, hâlim, Sensiz edemeyeceğimi haykırmak-
tadır.. vefasızlığım itibarıyla değil, ihtiyacıma
göre Senin lütfuna talibim...!*

¹ Ölçü veya Yoldaki Işıklar, 2010, s. 247.

Münâcât Yerine¹ _____

*Ey Yüce Yaratıcı, bunca zaman yâdelerde
dolaşıp yabancılık yaşadıktan sonra
sırtımızda yılların vebali, perişan bir dil, kırık
bir kol ve kanatla nihayet kapına yöneldik
-ben öyle sanabilirim- bir yandan mahcubiyet
yaşarken bir yandan da Sana dönmüş
olmanın sevinci içindeyiz. Huzuruna nasıl
gelirsek gelelim gönüllerimiz Seni bulmanın
heyecanıyla çarpıyor ve nabızlarımız da
ümitlerimizin ritmiyle atıyor.*

Yıllar var hasret kaderimiz oldu. Bulduğumuz yerde kalmaya hâlimiz müsait değil. Çırpınıp duruyoruz çaresizlik içinde. Dört bir yandan kuşatılmış gibiyiz ve düşürülmek istenen bir

¹ Örnekleri Kendinden Bir Hareket, 2010, s. 84.

kaledekilerin heyecanını yaşıyoruz. İçte-dışta ihanet düşünceleri diz boyu; vefa beklediğimiz sinelerde kin, nefret ve hıyanet. Düşmanlık duygularıyla esirip duranların adedini Allah bilir; vefasız dostların sayısı ise ondan daha az değil. Hakk'ın gazabına çarpılıp rahmetinden mahrum kalma endişesi bazıları için ürperten bir his. Duygu, düşünce istikametini koruyamama, sürekli hâlden hâle girip durma ve bir kısım olumsuzluklar fasit dairesi içinde telâş yaşama her günkü hâlimiz. Ne mehâbet hissi, ne mehâfet duygusu, öldüren bir korku ile tirit titriyor ve iç içe panikler yaşıyoruz. İnançlarımız zayıf; mârifetten hiç haberimiz yok; sağlam itikadın, mârifetle inkişaf eden imanın gücünden ne anladığımız belirsiz.

Ey Rab, gizli açık hâlimiz bu.. ve hâl-i pürmelâlimiz sana ayân; gaye, düşünce ve iç hesaplarımıza da Sen nigezbansın; bilirsin ne yapıp ne düşündüğümüzü. Ne yaptıklarımız ele alınacak gibi ne de düşündüklerimiz. Her yanımızda bir sürü yara-bere, muzmerâtımız

ise mesâvi defterlerimiz gibi kapkara. İktidar ve iradelerimiz Sana emanet. Çaresizliğimiz her hâlimizden belli. Her zaman iç içe hayretler yaşıyor ve bir türlü isabetli karar veremiyoruz. Yaptıklarımız sadece bizim ve bugünün değil, bütün bir tarihin yüzünü karartacak kadar çirkin ve olabildiğine geniş alanlı. Hâlimiz, mazimizle mukayese edilince simsiyah ve gelecek adına ümitlerimizi alıp götürecektedir kadar belirsiz, bulaşık ve iç bulandıracak mahiyette. Yürüdüğümüz yollar yürünür gibi değil. Yol dediklerimiz patikadan farksız. Önümüzde bir sürü kapı; kapılar kapalı ve arkalarında da sürgü var. Varılacak nokta bilmem kaç konak ötede. Dertlerimiz en güçlü bedenleri bile yere serecek kadar amansız ve müzmin; sıkıntılarımız en uzun solukları kesecek ölçüde ciddî ve kronik. Öyle gurbetler yaşıyoruz ki emsali görülmemiş. Öyle hasretlerle kıvrım kıvrımımız ki, benzeri sebkât etmemiş. Bir sürü garipleriz, bakmıyor kimse yüzümüze; âcizleriz yok elden tutanımız. Canımız çıkacak şekilde dört bir

yandan sıkıştırılmış gibi bir hâlimiz var. Yakın kabul ettiklerimiz katmerli bir vefasızlık içinde-ler ki düşmanların kinini, nefretini aşkın; düşmanın iftirası, isnadı, tazyiki lütfedilecek sabra kalmış. Birbirimize karşı duyduğumuz kin, nefret, haset ve hazımsızlık vahşilerin vahşeti seviyesinde. Her olumsuzluk bizi bulunduğu noktadan aşağıya doğru çekiyor; kendimize takılıyor ve sürekli irtifa kaybediyoruz.

Ey Rab! Tam yolda değiliz; “dâllîn”den sayılmayacağımızı ümit ederim. Zihnî, fikrî, ruhî boşluklar içinde bulunduğumuz muhakkak. Anlayış ve düşünce fakirleri olduğumuzda ise hiç şüphe yok. Kendi iç dünyamızla ayakta durduğumuz söylenemez. Fakr ve cehaletlerimizin yanında hele bir de tefrika zaafımız var ki hiç sorma.. Senin ölçü ve kıstasların muvacehesinde günahlarımız, tarihin en günahkârlarını aratacacak seviyede. Maruz kaldığımız musibetler, helâk olmuş kavimlerin başlarına gelenlere denk. Bütün bunlardan bir şey anlamayanlar

serâzad ve çakırkef; anlayanların hüznü, kederi ise yürekleri çatlatacak ölçüde. Gelip gelip kendi ürettiğimiz problemlere takılıyor; yapalım derken yıkıyor ve kendi enkazımız altında kalıyoruz. Kötülük düşüncesine bağlı meyillerimiz tabiatımız hâline gelmiş ve olabildiğine azgın; iradelerimiz çelimsiz, yüreklerimiz de bomboş. Dertmend olanların his dünyaları perişan, sine-leri çatlayacak gibi, duyguları feveranda, ama hepsi de çaresizlik içinde ve suskunluk murâkabesi yaşıyor: Hiddetlerini yutkunarak geçiştiriyor, öfkelerini “lâ havle”lerle atmaya çalışıyor ve ufku görünmez, upuzun karanlık bir vetirenin düşe kalka yolcuları olarak düşerken “of” ediyor, kalkınca da sabır taşlarını bile çatlatacak yeni bir beklentiye giriyorlar.

Yıllar var, hep başkalarına bağlanıp kaldık ve affedilmeyen bir sürü günahlar işledik; Seni tanımama, kendimizi bilememe, dine vefasızlık, millet ruhuna da saygısızlıkta bulunma günahı. Oysaki Seni söylemeyen her şeyi unutmaya,

Sana saygısızlık edenlerin üstüne bir çizgi çekmeye vicdanî ahd ü peymanımız vardı. Öyle davranamayıp ruhumuzun bütün kaidelerini yıktık; maddî-mânevî dünyamızın şeklini değiştirdik; millî ve dinî hayatımızın âhengini bozduk; derken bütün değerlerimiz bağı kopmuş tespih taneleri gibi sağa-sola saçılıp gitti. Kendi özümüzü inkâr ettik. Birer materyalist, natüralist mukallidi hâline geldik. Hevâ-yı nefsimize uyduk, akla hayale gelmeyecek hatalar işledik. Hatalarımızı sezemedik, günahlarımızı göremedik ve durumumuzun vahametini değerlendirerek bir türlü Sana yönelemedik.

Meçhul bir rıhtımdan yanlışa açılmamız üzerinden yıllar ve yıllar geçti. Bulduğumuz yerden uzaklaştık, ama mevhum hedefe de asla ulaşamadık; sürüm sürüm yollardayız; ne dizimizde derman kaldı ne iradelerimizde fer. Azimlerimiz iki büklüm; kanatlarımız kırık; yol iz bilmezlerin gurbet, hayret ve dehşeti içinde “Bir kapı” deyip inliyor ve vicdanlarımızda

“Siz mi geldiniz?” şeklinde değerlendireceğimiz bir emare ve bir işaretin yankılanacağı “eşref saati” bekliyoruz. Beklerken de yer yer etiklerimiz karşımıza dikiliyor ve tam ümitlendiğimiz bir sırada kendi kendimize: “Nerede o mazhariyet nerede siz?” diye mırıldanıyor; bir kere daha sendeliyoruz.

Ey Yüce Dost, seneler var ışığına hasret gidiyoruz ve kopkoyu bir gölgedeyiz; ne simalarımızda renk kaldı, ne düşüncelerimizde hayat. Kendi vehimlerimizin cinnetini yaşıyor ve sürekli kendi kendimizi mıncıklıyoruz. İki bükümüz, harekete geçip doğrulamıyor ve bir türlü beklenen yenilenmeyi gerçekleştiremiyoruz. Ektiklerimizi küfür fırtınaları tehdit ediyor. Yeşeren düşüncelerimiz nifak rüzgârlarının baskısı altında. Bir türlü ayaklarımız üzerinde duramıyor, bir türlü tevhid-i kibleye muvaffak olamıyor ve bir türlü zihnî, fikrî teşevvüşten, ikilemden kurtulamıyoruz. Bir sürü başıboşlar hâline geldik; bu hâlimizle İslâm’ın çehresini

karartıyor; çevremizdeki müteredit ve mütehayyirleri de şüphelere sevk ediyoruz. Konuştuğumuz sözler, kalb ve kafa izdivacından doğmuş nesebi sahih beyanlar değil; yazıp çizdiklerimize gönüllerimizin sesi diyemeyeceğim. Her hâlimizde ayrı bir ukalâlık ve iddia nümâyan. Çoğu hareketlerimiz mele-i a'lânın sakinlerini utandırmaya karşılık şeytanları sevindirecek mahiyette. Affına sığındık, bize nezdinden bir ışık gönder ve zulmetlerin oyununu boz ve bir Süleyman lütfeyle ki çevremizi saran bütün şeytanları zincire vursun.

İfritten bir devirdeyiz; dinde tahripler yaşıyoruz ki emsali görülmemiş. Milliyet düşüncesi en talihsiz yorumlar ağında olabildiğine derbeder; mânâ köklerimiz, insafsız hasımların darbeleri yanında vefasız dostların ihanetiyle de paramparça. Selâmet-i kalb ve istirahat-ı ruh isteyenler “Yâ mahşer” deyip uykuya çekilmiş; mânâyâ bağlı görünenlerse rüyalarla teselli olma peşinde; uyurgezerlerin haddi

hesabı yok. Her yerde bir sürü günah işleyen arsız, bir sürü de bu arsızlığı seyreden hissiz var. Günahkâr tevbe bilmiyor, seyredenlerden de samimî bir ses yükselmiyor.

Senin yolundan ayrı düştüğümüz günden itibaren, bizi biz yapan bütün değerleri de bir bir yitirdik; yitirdik iman yolunu, İslâm'ın getirdiklerini, Cennet'e yürüme üslûbunu.. sonra da dağılıp döküldük ve ayaklar altında pâyimal olduk. Düşüncelerimizde boşluk, sözlerimizde tutarsızlık, tedbirlerimizde kararsızlık her hâlimizle âdeta bir sevimsizler topluluğu hâline geldik. Şimdilerde, her şey o denli alt-üst oldu ki, inayetin olmazsa Mehdi bile gelse bu işler düzelecek gibi görünmüyor...

Senden uzaklaşalı asırlar oldu; çok kapı tokmağı tıklattık, çok kimseye müracaat ettik. Perişaniyetimizi görecek, dertlerimize derman olacak kimse çıkmadı. Kaçkın olmanın hicabıyla beraber kimsesizliğin sefaletiyle de hep kıvranıp durduk; ama dahasına takatimiz kalmadı. Biraz da ıztırarların evirip-çevirmesiyle şu

anda boynumuzda kulluk tasmaı huzurunda el-peneyiz. Ben Şimdilerde dahi Seni tam anladığımızı ve dergâhına gönülden yöneldiğimizi söyleyemeyeceğim –dergâhın uludur, kıtmir kulundur–. Anlayıp yönelebilsedydik her şeyi hâle bağlar ve “hâlimiz ayan” der sükûtle içimizi dökerdik. Ama, mücrim de olsak, rahmetinin enginliğine çağırın Sen, günahkârların affına ferman çıkaran da Sensin. Dua adına konuşmamıza müsaaden olmasaydı, böyle bir teveccühe yeltenemez ve huzurunda içimizi dökme saygısızlığında bulunmazdık...

Ey Yüce Yararıcı, bunca zaman yâd ellerde dolaşıp yabancılık yaşadıkdan sonra sırtımızda yılların vebalı, perişan bir dil, kırık bir kol ve kanatla nihayet kapına yöneldik –ben öyle sanabilirim– bir yandan mahcubiyet yaşarken bir yandan da Sana dönmüş olmanın sevinci içindeyiz. Huzuruna nasıl gelirsek gelelim gönüllerimiz Seni bulmanın heyecanıyla çarpıyor ve nabızlarımız da ümitlerimizin ritmiyle atıyor.

İşte böyle bir ruh hâletiyle bütün duygularımızı Senin hakkındaki reca ve beklentilerimize bağlayarak “Meded ey keremler kânı, kaçkınları affet, ihtiyaçları zaruret kertesinde rahmete muhtaç olanları affet.” deyip inliyoruz.

Yeis ümitlerimize çelme takma peşinde, düşüncelerimiz plânsızlığın cenderesinde ve hemen hepimiz müterakim ihmallerin doğduğu bir çaresizlik içindeyiz. “Kimsemiz yok” diyemem; çünkü Sen varsın; tamamen nâçar kaldığımızı söyleyemem; zira Sen çaresizlerin çaresisin. Ey sevgisi bütün sevgilerin önünde Sultanlar Sultanı, bizi bir kere daha yakınlığına kabul buyur ve Senden hususî iltifat bekleyenleri kendi uzaklıklarıyla baş başa bırakma; bırakıp hicranla yakma. Bizden önce de binler-yüz binler kaçak yaşadı; sonra döndü bunlardan bazıları Senin merhametine el açtı; el açtı ve başını eşiğine koyup gözyaşlarıyla içini sadece Sana döktü. Sen de onların hepsini şefkat kurnalarında arındırdın, sonra da

alıp hususî sıyanetinde barındırdın. Bunca yıl sonra bizler de, durmuş kapında Senin kulların olduğumuzu mırıldanıyor, iltifatta bulunup kabul ettiklerine teveccüh buyurduğun gibi bize de bir kapı aralayıp “Geçin içeriye” diyeceğin anı intizar ediyoruz.

Senin kapına yönelmek, gözden günahları, gönülden pasları silmenin biricik yoludur. Kapına yönelen mücrimleri sevgi ve merhametine konuk etmek Senin usûlündür. Sana yönelirken yol zâd u zahiresini ve kapına dayanıp durma iradesini de yine Senden bekliyoruz. İradelerimize fer, sinelerimize genişlik lütfederek bu uzun maratону yüzümüzün akıyla bitirmeye bizi muvaffak eyle. Böyle bir lütuf yıllardan beri süregelen bir upuzun geceyi gündüzlere çevirecek ve bize hayatın görülüp duyulması gereken öbür yüzünü de gösterecektir. İsyânlarımız dağlar azametinde, kulluğumuz ölçülere gelmeyecek kadar küçük; ama Sen istersen damlayı derya, zerreyi

güneş ve hiçleri de cihan değer seviyelere yükseltebilirsin. Senin rahmet kazanındaki bir damla Sultan Süleymanların bütün hazinelerinden daha değerlidir. Bütün varlık Senin cömertliğin sayesinde her istediğini rahatlıkla bulabilmektedir. Küçük bir teveccühün bütün dilencileri sultanlar seviyesine yükseltmeye yeter. Şimdi aç hazinelerinin kapısını ki dünya hükümdarlarının gözleri servet görsün; saç kendi bağının güllerini ki her taraf itriyat çarşısına dönsün. Gönüllerimiz, rahmetinin gazabına sebkât ettiği mülâhazasıyla çarpıyor, gözlerimiz bir ışık beklentisiyle açılıp kapanıyor. Devrildiğimiz ve bize ait her şeyi de devirdiğimiz gündün beri bizi kaldırıp eski konumumuza yükseltecek inayetinin tecellî edeceği ümidi olmasaydı, asla ayakta kalamazdık.

Senden uzaklık her şeyimizi alıp götürdü; düşüncelerimiz ufuksuzluğa takılıp kaldı. Akıllarımız her gün ayrı bir fantezinin peşinde ve hezeyandan hezeyana koşup durdu. Kalblerimiz

kendi özlerine rağmen karardı ve simsiyah ke-sildi; canlarımız gırtlakta, başımızı kapının eşiği-ne koyuyor Senden yeni bir diriliş dileniyoruz. Sergerdanlığımız riayetine bir çağrı, tutarsızlığı-mız irade ve kudretine bir davetiye, yalnızlık ve gurbetimiz himayene bir sığınma dileğidir; bizi maiyyetine yükselt ve yakınlığınla şereflendir.

Ey Merhametliler Merhametlisi, hâlimizi sa-dece Sana açıyor, içimizi yalnız Sana döküyor ve son bir kere daha en içten iniltilelerle engin rahmetinin kapısını tıklatıyoruz; tıklatıyor ve *“Meded ey Kafilê-sâlâr-ı rusûl huz biyedî!”* diyoruz. Meded ey gizli açık her hâlimizi bi-len.! Meded ey hayat ve kaderimize hükme-den.! Meded ey ilk kapı ve ilk-son mercî; Sen-den ayrı düştüğümüz şu meş’um dönemde hiç kimse imdadımıza koşmadı; feryadımızı du-yup şefkatle el uzatan da olmadı; hep hicranla inledik ve hasretle yutkunup durduk. Eyyub’a hayatın ırmağının çağrı görüldüğü, Yakub’a Yusuf’un gömleğinden kokular gelip ulaştığı

şu günlerde, tıpkı o hasretkeş Nebi gibi tasamızı, dağınıklığımızı Sana arz ediyor ve rahmetinin ihtizazını bekliyoruz.

Aslında, herkesin kapılarını yüzümüze kapadığı ve çığlıklarımıza kulaklarını tıkadığı dönemlerde dahi, Senin kapıların müracaat eden herkese açık, lütuf ve ihsanların sağanak sağanak, teveccühlerin de başımızın üzerindeydi.. yoldan çıkan biz, yolsuzluk yaşayan biz, ufku-muzu karartan da bizdik.. ey bizi hiçbir zaman terk etmeyen Rabbimiz, şu renk atmış simalarımıza, şu tekleyen nabızlarımıza, şu ritmi bozulmuş kalblerimize ve şu yürekler acısı hâlimize merhamet buyur da, içinde bulunduğumuz kahredici şu sıkıntılardan bir çıkış yolu göster ve dirilmemize izin ver.. çaresizlikle kıvrılırken dahi ümitle çarpan sinelerimize, yaşlarla dolan gözlerimize, hacâletle kızaran yüzlerimize şefkatle teveccüh buyur, bir kez daha kapı kullarını bağışla...

Problemlerimizin bütün bütün çözülmez bir hâl aldığı, işlerimizin her gün biraz daha

çetrefilleştiği, yapma teşebbüslerimizin bile yıkımlara sebebiyet verdiği ve iç içe yanlışlıklar ağına takılıp kaldığımız bir kapkara zamanda ey her hâlimize nigehtan olan Efendimiz, ruhlarımıza, Zâtına sığınma ihtiyacını tam duyur, gönüllerimizi yakarış hissiyle coştur; solgun ve tadı-tuzu kalmamış dualarımızı hususî teveccühlerinle renklendirerek onları kabul ufkuna ulaştır. Âcizlere, fakirlere, muhtaçlara ve ihtiyaçları zaruret çizgisinde bulunanlara iltifatın türünden bizleri de teveccühlerinle sevindir. Ve bu bîçarelere çare ol. Kurtuluşumuz Senin hususî iltifatına kalmış; ümidimiz Sensin, beklentilerimiz de Sendendir.

Hatalarımız bütün denizleri kirletecek kadar cesim ve ürpertici; Sana karşı tavırlarımız mahvolmuş kavimlerin hâllerinden birkaç kadem daha ileri; kalbî, ruhî hastalıklarımız cüzamdan, kanserden daha amansız; dertlerimizi dergâhına açıyor, dermanı da Senden ümit ediyoruz. Sen kimsesizler kimsesi ve bizlerin

M ü n â c â t Y e r i n e

melceisin. Senden başka ilâh yok ki ona el açıp yalvaralım. Kapından gayri kapı yok ki varıp ona dayanalım. Senden başka sığınak bilmiyor, Senden başka güç ve kuvvet de tanımıyoruz. Gören, bilen, duyan sadece Sensin; aç ufkumuzu ve bize kendimiz olma idrakini lütfeyle. Amellerimizi ihlâsla derinleştir ve ümitlerimizi de ye'sin insafsızlığına bırakma...

MÜNÂCÂT¹

*Yâreli dilim zahmine bir çâre İlâhî!
Aç kapını lütfet bu günahkâre İlâhî!*

*Yüzler süreyim eşiğine kouma ne olur!
Yeter artık dolaştığım âvâre İlâhî!*

*Yıllarca bâb-ı kereminde inleyip durdum;
Âh u efgânım hicrâna emâre İlâhî!*

¹ Kırk Mızrap, s. 108.

Çocukluk dönemine ait hüzünlü bir hâtıra ile yazılmıştı...

Gerçi isyanla âlûde yaşadım her zaman,
Kıl kerem ne olur bu nâçâre Îlâhî!

Yakma nâr-ı ağyâre yanayım ocağında,
Püryân-ı aşk olup erem şikâre Îlâhî!

Dağlar kadar isyanla dayanmış eşiğine,
Arza ne hâcet, bak tam bir bîçâre Îlâhî!

Kitmîre lûtfeyle ki dursun efgân u zârî;
Ersin her cilvesi bin şevk gülzâre Îlâhî!..

BİR IŞIK SUN¹

*Bir ışık sun ya Rab bize!
Gönlümüze nûrlar dolsun.
Yollarımız çıksın düze,
Her arayan Sen'i bulsun.*

*Gökler yere rahmet döksün;
Ufuklarda şafak söksün;
Zulmetler yıkılıp çöksün;
Her yanda nâmın duyulsun..*

¹ Kırık Mızrap, s. 335.

*Gözler bunu gözlerimiz,
Yorgun ve bitkin hepimiz,
Evvel-âhir emelimiz,
Her gün bir Œehrâyin olsun...*

*Can kat cana ışığından!
Kuvvet gönder otağından!
Sun bir ziyâ nûr çağından!
Çarkın yeniden kurulsun.*

GÖNLÜMÜZÜ ÂBÂD ET¹

*Yollardayız Allah'ım, Sen'den ola bir himmet;
Lütfunla kullarına bir kez daha imdat et!*

*Olmalı bir mîâdı bu teklemenin elbet;
Kurtar bendelerini, gönüllerini şâd et...*

¹ Kırık Mızrap, s. 344.

*Gözlerimiz ufukta sürekli tulû bekler,
Mihnetkeş garipleri bir de ünsünle yâd et!*

*Bahçelerde, bağlarda her zaman güller açsın.!
Gül günlerini artık bizlere de mûtâd et!*

*Bilmem kaç asır oldu ırmaklar kuruyalı,
Nezinde hapsedtiğın rahmetini âzâd et!*

*Uçmak için sonsuza güçlü kanat ver bize,
Son arzumuzdur ya Rab, gönlümüzü âbâd et!*